

P. Z.
Shepherd

A HÁROM FAL TEMPLOMA

„Arc” poétika.

Csak ülök a parton.
Felhők mögött az arcom,
mosolya groteszk.
Ha előveszem a könyvet,
a híres noteszt.
...Egy sort faragni, tétova
tollal róva a lelkem.
Ha akarsz
felismersz benne engem.
...Az életből merek
fálatot harapni.
De nehéz teher,
embernek maradni...

Mikor napjaim számolom rímekben...

Tartalom

A kitaszított	5
Elmúlt	8
A járda szélén	9
Elmentél	11
Teremtő szavak	12
Ezek vagyunk	13
Keserű téboly	15
Fekete álom	19
Nemlét emlék	20
Üzenet a barakkból	21
Lélekfúzió	23
Valaki a tömegből	24
Hisz még élek	25
Tudom	26
A könnyek búcsúja	27
Trambulin igazság	28
A mólónál	29
Még egy fa is szerethet	35
Néma vallomás	39
Kéjjel írva	40
Apám, ki voltál	41
Gyerektenyér	43
A három fal temploma	44
Az utolsó út őrei	45
Végtelen várakozás	46
Nélküled	47
A leghosszabb út	49
Ha fáj	50
A vén szerelmes	51
A nagy utazás	53
A csoda kilenc perce	56
A kopott magány szürkéje	57
Türkizben ébredő remények	58
Néha hallgatni kell	61
Szeretlek-e téged?	65
A csoda véget érhet	66
I. Nekrológ	68
Az „édes teher” kétségei	69
Egy asszony szerelme	72
S.D. (skizofrén depresszió)	73
Kátyú mélyén	76
Az utolsó tangó	77
II. Nekrológ	79
Magam maradtam	80
Búcsúzó könnyek	81
A gyönyör rabjai	83
Ölelkező illúziók	85
Hat szó, rólam ... Neked	87
Kislányom! Mennem kell	89

Tökéletes szerelem.....	90
Pusztuló percek	91
3. Nekrológ	92
Miattam a Valakiért	93
A kék fák erdeje	95
Megérintható tegnapok	104
Halott szavak	105
Áldozatunk	106
Elment a lányka	107
Szonett (1.).....	112
Anyám lehetnél.....	113
Szonett (2.).....	115
Várok rád.....	116
Ketten a nagy folyó partján	117
Világkövek	119
Kővé lett vágy	120
Fél lábbal a holnap koporsójában	121
Ha barátom vagy	123
A dalnok újra játszik... ..	125
Lusta Bogárka	127
Költő vagy... ..	132
A fura mérce	133
Kurvák a placon	135
A távoli sziget	138
Két hulla beszélget	139
Az érintés emléke	142
Üres szavak visszhangja	143
A szemekkel látva.....	145
Anyám vagy.....	146
Még ég a gyertya... ..	147
Az érintés meztelen álmai	149
A szelek urának trónja	154
Tudod papa	155
Egy csibe	157
Miért?	163
Ha a tavasz emlékezik	165
Élni? Mégis? Csakazértis!.....	169
Hadd legyek áldozat	171
Az utolsó dal	173
Csak a szó volt a kötés	174
Az ég fekete könnycseppjei	175
Keresztek a dombtetőn	177
Pro secundo : Ece homo	179
A könnyek útja	182
A fény vagy.....	184
Forradalmak	185
Az utolsó álmom	188

A kiteszított

A kocsmá
roncsa...
Kiteszított hullarészeg alak,
ott ült...
...ott, az ablak alatt...
Előtte korsó,
elsodró öble...
...mit szájához emelt nyögve...
Ha kitekintve, az éjbe oltott fénybe nézett!
Csak neki duruzsolt, az eső mosta, utolsó idézet.

Sóhajtott akkor!
Mellette zekéje, és egy kopott mankó.
...Szótlán búval gyújtott egy olcsó cigit,
s elmerengett a múlton kicsit...
...Hirtelen felmorrant,
legyintett...
Majd nagyot sercintett...
...S a pincérre nézett, homályos szemmel...
Vidd a sört! – szólt.
...Vidd! Már nem kell!
...Hozz valami durván nehezet,
mi lefogja agyam,
mi lefogja szememet...
S a nemlét dacát oltja kérges lelkem köré.
Eladtam mindent!
...Sorsom immár az övé...
...S kezével a padlóra mutat...
Hol halomban állt a cigi csutak...
Kifolyt borok búzló vére...
Úgy mondja komoran:
...Mindennek vége.

...Elkárhoztam!

Puha létem
az éhem...
Mehaltam már
mégsem értem...
Korhelyül, üdvömet dobtam a halott szépért...
E kórságért! A földi létért...

...Vándorrrá lettem...

A halhatatlan, ki keresi az élet végét...
örökléte koldusbérét...
...Egy ima utolsó torz szavát...
...nahát...
fogta meg a vízsín, vodkás poharat.
...Megadom magamat...
Legyen meg, minek meg kell lennie...
A gyötört testnek is kell valamit ennie...
Butuljunk gyorsan, ha lassan, csak a holnap lézeng...
Ez italtól barátom, talán bevégezem...

...a földi pokolban...

Itt csak elveszve bolyongok...
s szorongok!
Hisz angyalnak születve, feladtam mindent...
holott az isten intett...
Süketen kerültem szavát...
mert akartam a halált...
Mihez élnem kell e szűk kis gyöngye testben...
Minden nappal, minden este...
Okádva szagolni, mily bűzös,
bűnös
a tévedés...
Mily szomorú, a hit nélküli létezés...
...Csak nézem a nyomorú emberek sirámos képét...
Eh igyunk!
Elveszett minden! Végképp!

A pohár zörrenve koppan,
s a vérben lángra lobban...
Rámászva a halott szívre, mi még dohogva dobog
s a múltba robog...
...A bukott angyal, rongyait fogva feláll,
...mikor az eső eláll...
A mankó marokba simul, az ajtó nyitva...
Ez az élet,
...s annak minden kínja...

...Megáll hirtelen...

Kinézve az ajtón, sóhajtja a szürke szélnek:
...Megvagyok!
Meg!
Még élek...
A csábító ördög is, csak maga az élet...
...S Istenem!
Ha úgy véled...
Könnyek közt is ébred álom...
Csak őket
s nem magamat szánom...
...Így földi létem maga a pokol...
hol fájó lelkem kóborol...

Elmúlt

Nincsen holnap,
nincs léte a szónak
Nincs több ébredés,
nincs több hazug színlelés.
Nincs bennem öröm,
nincs móka.
Elmúlt az utolsó
...az eldobott óra
Elmúlt mi lobogva égett a mélyben,
Felcsaholva magasba, „érted égek”.
Elmúlt az éj,
el az élet.
Nincs mit mondjak,
nincs mit kérjek...
Nincs maradás...
nincs út...
nincsenek kincsek,
csak vértelen erek, s rajta vasbilincsek.

A járda szélén

Rommá kell lenni,
ha nincs mit enni...
Csak meredten ülsz.
Tűrsz...
A járda hideg,
csupa ideg a város,
hol szar az élet, ha nyakig sáros
vagy.
Mindenki elhagy...

Hűgyszag terjeng a lukból,
visítva menekülsz a múltból.

Pálinkát melenget a kezed,
elfelejtetted
a neved,
mert nincs jó benne semmi,
ha az újságot a segged alá kell tenni.

Hideg a nappal,
mikor kiszáradó aggyal
várod az alamizsna
csörgő morzsáit.
Mit eléd-hordanak, a jólét kövér csordái.

Koszlott a rágott,
rég vágott,
köröm...
Nincs itt semmi öröm.
Műanyag flaska a társad,
tablettásba ölöd
a butuló vágyat.

Sötét pillantások kerülnek léted,
és nem érted:
Mért kell, vakot játszani nekik?
Kik az aprót eléd vetik...
Szégyellik, hogy van egy árok?

Mi köztetek feszül,
min sose jártok.
Mi rámutat: a világ éhes?
...S benne az ember,
önzőn sekélyes.

...Harapnál egy falat életet, ha hagynák,
de sajnálják tőled
a keserű hagymát.
- Hagyj hát! - Kiáltod, ha néznek.
S tovarepülnek,
az elátkozott évek...

Ülsz.
Tűrsz...

Tudod!
Füledbe az utca zaja zubog.
Kiáltanál:
- A járda-árva, itt él veletek!
Ember vagyok,
ki elvesztette az élet menetét.

Elmentél

Üres a ház,
siváran csupasz
meztelen kő váz...
...Elveszett kísértetek, romos hona,
hol egy ostoba,
borong,
s bolyong!
Eltévedten a múltba réved...
A valóság?

Akár a méreg.

Már üres a kedves szoba,
hol szapora,
kezek rakták bőröndbe a múltat.
...Te tudtad mit,
hisz magad gyúrtad
életté.
Egy cetlin búcsúszó áll: - Tévedtél!
S az üres folyosón,
osonó,
emlékek kopognak tova.
Míg a tétova
magány testemen átjár.

Egy szó süt az üres falakból:

- Ne várjál!

Teremtő szavak

Kezdetben volt a semmi...
A teremtő szó:
Meg kell tenni!

A sötétség?
Az a csend útja...
Míg a szó, a teremtés!
...Mi a fényt gyűjtja.

Minden kezdet a csendé...
Szólj!
Légy emberré.

A fény ébredése,
csak a sötétnek volt átok...
Hisz egy szó teremtette
az egész világot...

Ezek vagyunk

Kérdezted!
Mert érezted...
Egy titok feszeng a mélyben
lassan érve bódító gyümölcsé...
Hogy megértve szavam,
...felsírva üvölsél!

Megérzed,
a lélek, miként vérzett,
...mit fájdalomként suttogok,
mutatva,
mit meg kell tudnotok!
Lássátok, mitől könnyezek...
mikor a papír fölött görnyedek.

Csak szavaim mondják másnak:
Milyen a másnap!
Milyen a hit!
Milyen az Isten!
Mít tagadunk,
...hát eltűnt!
Nincsen...
Csak a képzelet mutatja,
kutatja
a csalfát, a mocskost...
Az éhest,
a torkost.
...A kicsit,
ki nagyot mondhat,
mi egykönnyen megronthat!
Mutatom,
...félelek,
hisz emberként a mában élek.
S más nem meri,
... hát elnyeli,
a düh könnyeit,
teleírva a közöny könnyeit.

Azzá változunk,
Kit gyakran átkozunk...
Mitől retteg a tudat,
...s nincs,
ki utat mutat...
Csak lélektelen szemmel faggatjuk a giccset,
kirakatba aggatjuk.
...mint valami kincset...
Hangosan kántálva:
Ilyen az élet.
Nem sejtjük,
...mindez véget érhet...

Elkopik a fonál,
mire odaérünk,
...hol a hosszú sor áll...
hol nincsenek kérdések,
hol elsikkadnak
a tévedések...
De addig,
...a végső napig.
Vakon támolygunk,
...örökké háborgunk.
Keressük mi az értelem,
mi jeltelen,
...ha sírba hullik,
...mikoron életed...
nyomtalan elmúlik...

Keserű téboly

Megőrülök néha,
mikor a léha
...s gyakran ostobán néma kétség,
körbebástyáz, mint valami bűnös vétség,
s akaratom elemésztő réme a belsőmet marja.
Mert, bár ember vagyok.
Ő pont AZT akarja...

...Hamis illúzió remeg a falon,
egy érintetlen kártyatalon.
Rajzszőg lyuggatta palatábla,
rajta átszúrt szívvel, egy tétova ízű, régvolt ábra...
...Ketten nevetnek,
butult meredten.
Közönybe fásult arcuk maszkja,
csak maszkabál dísze egy részeg éjjel,
hol duhaj kéjjel
röhögtek az elveszett útkeresők részeg hordái...
Terhem hát így lett,
...sok ezer tonnányi...

Ez, a „volt”!

Ez nekem a „minden”...
Józanul elfutnék előle!
El innen...

Mikor fáj, ha csak levegőt veszek,
és boldogít, ha nem eszek...
Mikor a gyöttelelem sebet vág,
s a tenyér vérzik...
...Ezt tudom! Csak az ösztönlények érzik!
...Kik tudják, milyen, ha felvonyít benned egy ősi állat,
ki még hisz a tébolyult vágynak!
...Mikor e hit, filléres igazsága az utolsó hiányzó garas,
s a félelemnek,
az ég sem elég magas...

Mikor üvöltesz,
mert szűk a bőröd...
És úgy érzed: valakit meg kell ma ölnöd...
Mikor már nem kérsz,
nem könyörögsz,
nem hiszel...
Csak vadul, s követelőzve mindent viszel...
Mikor nincs kontrol,
nincs bocsánat,
nincs holnap...
s már könnyedén bedőlsz egyetlen hazug szónak...
Mikor érzed:

Itt van, s magához ölel a téboly,
ha mégoly átlátszóan is követ...
S egy hídhöz vezetve, nyakadba csomóz egy nehéz követ...

Meglők...
A mély magába temet...
S még azt sem kiáltja utánad: Ég veled...

Zuhansz...

...elnyel a fekete
A kegyetlen folyó...
Hol oly jó!
Hol kudarcod elűszik, megalkudva az árral...
a lelkedet zabáló féktelen sárkánnyal...

Megadnád magad!
De kapaszkodik beléd az élet...
Pedig pont őt nem kéred...

A folyó kimossa belőled a keserű iszap mocskát,
s ha sok csacskát is csobog
míg veled robog
a féktelen de mégis végtelen szép áradat...
tudod, nem vagy egy számadat...
Nem vagy egy akta a sok között a szürke hivatal mélyén...
Nem vagy egy fehérén izzó
sokpecsétes kérvény:

A halott bizonyítványa!

NEM!

Ordítod akkor, s okádva a partra mászol...
összetörten vacogsz,
pedig csak a szívedben fázol...
...Zokogva szűkölsz, mint a kivert kutya,
ki visszatér ugyan oda,
hol szálanként téptek szét benne minden szépet...
Mert hiszi, hogy ez csak egy álom,
mi véget érhet...
...Remegő térdel odébb kúszol,
és megalkuszol a nyugalomért egy sötét sikátor mélyén...
mikor újra megjelenik! És füledbe ordítja:
ÉLJÉL!

Majd törét kacagva a melledbe vájja...
Hát legalább tegyél úgy, mintha fájna!
Hisz ez élteti!
Ez ad neki létet!
S csak akkor lesz boldog, ha véged...

Ha szenvedve könyörögsz...
és könnyeid mossák, a bohócfesték nyomát...
Ó istenem!
...Csak mennél már tovább...

Hagyj!

Hadd vessek számot rongyaim morzsolva...
Mebékélve végleg, lassan rothadó sorsommal...
Gyereknótát dúdolván csúszkálni
a porban...
taknyosan elmerülve az olcsó borban...
Üvegszilánkkal lassan megvakítani magad,
szálanként kiszaggatva a hajad...
...Füledet letépve
idült vigyorral bambulni a sötétség mélyét,
s kívárni a neked megírtak végét...

...Majd lassan, mikor már csak a csont zörög,
s a tüdő szenvedve hörög...
Aszott vénné változva,
...átkozva
szívószálad egy fehér ágyon magadba a pépes ételt...
Csak akkor tűnik fel pár percre, a napos élet...

A fehér lepedőn.
hol epedőn nézed a szomszédot, ki próbálja gyógyuló lábát...
míg te, legszívesebben elvennéd az álmát...
...Szeretnél még futni,
S tudni: van esély
ha mégoly csekély is hinni, hogy van holnap...
S elmennél szentéletű zarándoklónak...

Aztán egy este eljön a nagy sötét,
Az óra imbolygása odadermed föléd...
Kopogva szemerkél az ős utolsó esőcseppje,
s a vén hold lassan felkel...

...Elcsendesül benned a tegnap
tudod még egyben vagy...
Bár lelked búcsúja oly szép, mint végtelen tenger...
Érzed!
Immáron menned kell...
Egy hang suttog...
...Ő AZ...
a néma,
a pihentető,
a kegyes csuhás alak...
...S te nevetve szólsz akkor: - Már vártalak...

Fekete álom

Lázam éhe számban...
Elvesztem...
El a mában.
...Agyam kolonca, mint fém csikorog,
az ébredés,
ködös tévedés...
mi fejemben nyikorog...
Felbőffen a fémes,
az édes,
a mézes, vacogás...
Kiröhög az út,
kiröhög, a múlt, a gagyogás.
Elveszett régen!
A holnap?
...Ott rohan az égen...
Nem látom.
Ez a fekete álom...
Miben vakon tévelygek,
ha émelegyek!
A lopott méreg,
...éget!
Karomon ott a bélyeg.
Soknyi varas száj,
sírja:
mi fáj...
S a maréknyi éhező seb,
...beleharap a tübe,
új álomba úzve, átalszom a mát,
Megnézem,
...milyen odaát...
Nem félek.
Nem élek.
Csak fekszem.
Újra...
A fekete álom mélyére hullva...
hol nincs semmi,
...csak a végzet
Várom, hogy szóljanak! ÉBREDJ!

Nemlét emlék

Látok egy képet!
Mi felkavar,
...éget.
Mi égis lobog,
ha dobog,
...egy emlék.
...Szédít a nemlét!
... s a halott közöny.
Mi ott bolyong,
a hideg macskakövön.
Kopogva,
Osonva...
...a múlt útjain,
eső mosta faltjain,
...kérve,
...félve,
...jelet remélve...
A ház előtt,
hol megölt,
S elfelejtve súgta:
Menj innen,
Menj a túlra...
Át!
Hol a „nincs”
A kincs!
Mi kimondja végre:
... Itt a vége.

... s egy golyó száll az éjbe...

Üzenet a barakkból

Az ablak a holnap réme...
...mi még el sem jött... bár már véget érne...
Új pirkadat lálalja a messzi remény napját...
s ha hagyják...
...A ragyogó reggel, megáll az ember mögött.
Eloszlatni a vaskosra szőtt ködöt...

Ez egy illúzió...

Hisz füstködös
zsiros fényű a reggel...
Akár a tegnap! ...Kéretlen jött, bár nekünk nem kell...
Hiába csacsog sok kis kontár zenész a szabad fák ágain...
...Túl nem léphetünk a barakk határain...

Itt még a hang is fogoly...

Komoly...
s hiszékeny szemek lesik az ablakrésen,
...mint vékony késen
az utolsó lángoló szitkot...
Feledni akarnánk a ránk testált nehéz titkot...
...Bebörtönzött vérünk átokként fejünkre árad
s úgy fájnak...
Azok a közönyös szavak...
Nekünk csak ennyi marad:

Zsidók! Sorakozó!

...Süvölti az ébresztő
észvesztő reggeli téboly...
S ha restségen kap néhol...
...A golyó gyors útja lehet az utolsó támasz...
Ám azt
sem osztják oly gyorsan, mint kéne...
Tudják ők!
...Ajándék az élet vége...

Csontig vág a félelem...

Nincs itt remény nincs is életem...

Vigasztalan testek hevernek a koszlott szalmával hintett priccsen...

Jelszavunk egy: semmink sincsen...

Elfogadtuk a terhet...

Ha ez kellett...

...Hát rajtunk járja

az árja igazság,

a halotti táncot...

S nekünk...

csak a nap játszott...

...A barakk falába vésett ablaknyi résen...

S bizony mondom már régen

átragyog rajtam...

...Elhagyjam e magam?

Holott az agyam dolga, hogy a mellkas

farkasa éhen ne vesszen...

Mert ha holtan is...

...De kiszabadulok egyszer...

Lélekfúzió

Ha már a lámpa is hunyorog,
s az utcán, szürkületkor is tombol az éj,
vesd magad falnak,
lelked fehér botjára támasztva állad,
mondj egy imát
a lassan haldokló mának...

Koppanva törjön egy rejtett szó,
harsogva morzsoljad könnyed...
Hisz oly könnyed
a megváltás, ha hiszel
egy láthatatlan másban,
a megváltó, isteni szinkronitásban...

Végy akkor levegőt.
Mellkasod dobolva tárja
ki nehéz szárnyait a mára...
Állad az égnek szegezve,
fohászod izzó pernyeként
szálljon az égbe.

Lelked pontként izzik,
s óceányi titok a mélye...

Valaki a tömegből

A ma, a csendes őrlődés sóhajtozó napja...
...Mi nekem adja, a magányt
s az örök talányt:
...Emberként szeretni téged...
Bár minden szóval isteníténélek.

Ennyi hát bujkáló senkiségem titka...
Mít egy vékony hajszál is megbírna.
...Ingatag hídjaként a szerelmes kegynek...
Hisz nem tekintesz másnak,
...csak a sokaságból egynek!

Egynek...
Kit nem lát szemed, mert fény vakít!
...S ha hív is!
Egy szóban, a csábos, a csendes,
ki tán egy kicsit kedves a szívnek...
...Hidd el! Bennem a hamu alatt, lángok égnek...

Buta álmok!
Hát csak állok
a süketen tolongó tömeg szélén...
S én leszek tán, ki elvérzik e történet végén...

...Dadogva soroltam magamban a neked képzelt szépet...
mit csak kiötölhet a szerelmes végzet...
Mikor kétségek ülnek tort
s bort
áldoznak e halotti nászon...
...Mikor lassan feltelik lelkemben az elképzelt vászon...
Mít rólad rótt képzeletem szédült piktora...
...Ez maga a végzetes! A gyermeki csoda!

Ez egy ilyen levél...
Buta bókok, ostoba remény
Talmi fénye csak nekem ragyog...
Bár még itt vagyok!
A ma, a csendes vágy, a leskelődő szenvedély
Hisz eldobnék mindent, a kedvedért...

Hisz még élek

S ha úgy bátorítanál, ahogy félek...
Megtudnád,
milyen nélküled az élet...
Nem sírok!
A könnyek pusztába hullva oltják a fájdalom lángjait,
megölve a létezés keserű árnyait...

A kórus dalol,
s valahol lent... alul...
...Egy ártatlan hang suttogja halkán...
Ó istenem! Segíts a bajban...
Álmodnék én, de az álom kerül,
mert valahol felül...
Ott van minden szó egyetlen vége...
...Úgy van felkarcolva a kéklő égre...

Csak nézek...
Vagyok...
...S ha mindig csak adok...
El, nem veszejtem magam, hisz még élek...
Lüktet bennem az örökkévaló lélek.

Tudom

Tudom, hogy fáj!
Tudom, hogy szenvedsz...
...Mert úgy hiszed, nem kellesz...

Az idő helyben jár...

...toporogva szenved...
s nem tudod mit kéne holnap tenned...
Tudom!
Így minden perc egy gyötrelmes óra...
...s csak vársz
egy megbocsátó,
egy szerelmes szóra.

Vársz...

Töprengve szemléled,
A meghaló emléket: miként hunyorognak a fénytelen
s névtelen utakat szegő lámpák...
Hol most velem lehetnél,
...mint valami édes ábránd...

Tudom, ott vagyok minden szóban,
Minden keserédes csókban,
Minden majdani ölelés mélyén...
Hát kérlek: - ne féljél.
Én most elmegyek... sírom maga a tegnap...
S ha könnyezel... velem vagy.
Néha egy virág... hideg márvány otthonom szélén...
S én majd onnan suttogom: - kérlek, éljél...

Tudom félsz...
s míg élsz...
Ha rám gondolsz, minden pillanat árnyék...
...mert boldog lennél, ha melletted állnék...

A könnyek búcsúja

Alattam a szertelen kékségű,
sötét mélységű
lüktetve élő végtelen...
Mit szélcibálta valóm... átlátni képtelen...
A horizont csak párálló vonal...
...Egy láthatatlan kés szikrázó éle...
Mi elnyúlik...
valahova messze délre...

...A fájdalom tengerének partja...

S rajta
egymagam nézem, a lent robajló hullámok, kegyetlen dolgát...
Amint szemenként elhordják
a sziklává érett földet...
...Teleharsogva kinnal, a bennem hallgató csöndet...

A remény könnyei fröccsenek a partnak...

S ha elhalnak...
a világ is velük pusztul...
...A vértelen seb, mit lelkenem ütöttél... nem gyógyul...
A magány vagyok...
Ott! A part szélén állok...
Elhagytak már... a furcsa... az érthetetlen álmok...
A létezés alattam dübörgi: - Elfogytak a percek...
S tudom!
Csodák többé nem lesznek...

Trambulin igazság

Remeg a kép!
... Értened, ha itt állnál
és várnád mit ítél a csámcsogva bámuló tömeg!
ki ma szeret,
... de holnap agyonlövet...

Markolod a botot,
holott tudod: utad vége a semmi!
Ha véget ér talán elmondhatod: Ennyi!
Ma is megszolgáltam a bús bér félelemből nyomott bankóit...
... S nem kell magamracsatolni
nagyapám mankóit.

Ez is csak kötél tánc...
mikor egy vékony ránc szalad a homlokig,
mikor inog a világ.
S így kijár, némi kis ijedt félelem...
... Nem haboznék leesni,
de nincs több, csak ez az egy életem...

A mólónál

Lábam közt a móló...
...Alatta kimúló
lélegzettel sóhajtozik a tenger,
s a nap, a horizonttal szemben
épp lebukni készül...
Hogy végül,
néma jajjal csobbanjon a vöröslő vízbe...
meghalni...
...Tudom így kell...

Árad a dagály, a víz nyelve a hullám...
...s ha tudnám, hogy az igazság hol terem,
nem lenne mögöttem ez a pöce verem...
Nem ásítana a képembe, a büdös csatorna gőze
...és végre kifőzne magából
egy nagy és igazságos csodát...
Megmérve végre e koszlott éra korát.

Sötét ez a világ...

...Kopott, kormos falak,
utcakőre kiszórt átokszavak...
...tétova,
kútbaveszett emberi lények...
Kik mit is tehetnének?
Bóklásznak a „csodásnak” nevezett, nagy pocsolya alján...
A folyó...
a végtelen Temze partján...

A kikötő!

Lehetne akár ez is a nagy mű címe!
S íme,
...már sorakoznak is lelkes amatőr színek
hogy eljátsszák mindennapjaikat
a „közönyös” felszínnek...

Nekem!?

Ki csak a dolgom teszem...
Míg rágott irkát markolva,
bagót harákolva... lesem,
s jegyzem a semmin éldegélő ricsajos népet...
ki itt rohangál ismeretlen dolga végett...

Itt!
A dokkban!
Tudom, tudom! Nem különbözünk sokban
másoktól,
kik arrébb laknak, e halszagú házsortól...
A hajók füstölte gőztől,
ettől a nevesincs kirekesztett földtől...
...S mégis, nem csak én látom és érzem,
hogyan nem jut nekünk semmi érdem...
míg itt kotlunk évhosszat,
ha bosszant,
hogyan kevés a verejték ára...
s nem telik belőle az emberi vágyra...
nem futja csak sörre és grogra...
Hát így állunk ki a nagy porondra.
S hirdetjük egyként, az ital súgta imát:
...Nem kérjük ezt a mókuserék igát!

Ezért fogtam papírt,
mert a leírt,
...s nem feledett pár sornak,
Több haszna van,
mint néhány szélbe kiáltott szónak.

Nézzük hát mostan...
Kik is osztoznak
...ebben, az egyedi balsorsban...

...Van itt kopott kintornát tekerő,
naphosszat piát vedelő...
Tohonya,
matrózinges, fogatlan
...s fogadatlan prókátor,
ki elmenekült az első munkapróbától.
...Ki fáradtan tekeri a bádoglant kopott vasát,
s csak álmosan sütteti a hasát
a lassan telő holddal...
ajkáról ki sem fogy a keserédes bordal...
Harsányan énekel...
Hangja,
s lantja érce a sajátos mérce...
...akár a kalapjában gyűlő apró érme.
Vállán tarka madár tollászkodik,
planétás fajta...
S a zenész csak a verklit hajtja...
...Kopott dallam száll a szélben,
lassan hömpölyögve a londoni éjben...

A csikorgó melódia száll tovább...

S kicsit odább...
hol a munka tétovább...
...Tengerjáró hajók tövében áll egy kaliba,
s ott lakik az isten, a „kalifa”...
Bérmunkákat elosztó fontos ember...
...mosolya akár, a jeges tenger...
Ő a kiadható meló nagyhatalmú ura...
...pedig ő is csak a gazdagok bábuja...
...Nála találhatunk pár bagót rágó,
kockáttvető,
egymázsás niggert...
kiket kidobott az afrikai Niger...
Kiket most a napszám bérel,
ha nem fér el, sok száz mázsa szén
egy gőzös mélyén...

...Csak támasztják a falat,
s szózott halat rágesálnak széles mosollyal a szájon,
hogy rájuk szálljon,
egy kissé külön, rumtól ázott kapitány kegye...
s hajójára őket,
mint mindenest felvegye...

Ülök! A móló tovább fakul,
s valahol legalul
az apály most mossa partra a homokos fővenyt,
...mint valami nehéz köpenyt...
Nem mozdulok!
...A kikötőbak kemény,
s továbbra sincs remény...
...Folynak a sorok, az „irka” telik...
itt vagyok,
Itt. ...Míg az éjfél el nem verik...
Hallgatom a kintornás játékát a széllal...
s lassan rám köszön a sötét éjjel...

Kimondhatatlan sorok...

Kopott otthonok...
...Nappal élénk, most alvó lelkek...
kik ha tudtak, már nyughelyre letek...
...Elbújtak a sötét elől...
mi lassanként itt mindent elől...
Nem félve, csak élve...
napközben borralalót kérve
tengetik a napot, mezítláb rohanva a létért,
egy maréknyi kenyérhéjért...
...Hát ők a sisere...
a vidám sereg...
Soknyi vadóc, utca-gyerek...
Nekik ez itt egy olyan otthon
Hol csak korhol a nevelő mocsok,
s ha véletlen nem is korcsok...
Mosolyuk a jövő grimaszának görbe tükre...
A sors is csak vakon mered,
erre a félbehagyott ügyre...

...Bűnük egy! A születés...

Apjuk, a korhely végzet egy diadalmas perce...
Gyönyörben fogadó véletlenek terhe.
Kurtizánok ölében ébredő... születésekor halott holnap...
mi itt nyomtalan elolvad...

A bálákkal rakott úton.

...Hol éjjeli lepkék merengenek a korcs múlton...
Az úton, mi szegve van az olcsó macskakővel,
s itt, ott
egy – egy könnyűvérű nővel...
...Kik árulják a festett
s elfeslett hús, buján könnyű testét.
...Pár pennyért árulva egy korhely estét...
Kacajuk vidám,
szemük fénye rég kihunyt láng tüze,
...s ha szűzen már nem eshetnek teherbe soha...
Van olyan ostoba, ki megveszi tőlük
a véget...
a lotyók vérét zabáló, fertőzött mérget.
A strichelve, két lábon járó... gyönyörrel halál...
Mi itt könnyedén prédára talál
a fizető ostobák között...
mikor egy faajtó csukódik be, a tudatlan áldozat mögött...

Aztán ott van sötét magja.

Hol írmagja is elpusztul, ha váratlan,
betéved egy ma született ártatlan,
eszeveszett bolond...
Kinek nyakában ott lóg a bolond kolomp...
baleknak nevezett ostoba állat,
ki hisz meseszerű mendemondáknak...

Dokk mélyén a rozoga kocsmá...

Hol összegyűlik a világ minden mocska
pár léha csapodárért, ki itt játszik a kegyel,
az egy életre szóló
kockán nyerhető menetjeggyel...
A kártyaasztaloknál...
Miket egy faarcú „kegyes” gyilkos kezel,
...ha a véletlen sorsasztala, nem kegyel...
könnyen csúszik a kés a kézbe,
hogy megmártózzon az emberi vérben...
Az ördög bibliája, itt isten közvetlen barátja...
S ha a játék kocsmában találna...

Ne félj!

Nyerni itt nem esély kérdése és nem tréfa,
hisz még ma
elveszíthetsz mindent...
van amit megkaphatsz ingyen...
...Hisz a bűn itt nem ámitás
pusztán sorsszerű csábítás...
...Mi kezét nyújtja...s lajstromba vesz, ha megunta véred...
s belepusztulsz, ha véletlen téved...

Ülök a móló csúcsán...
s csúnyán nézem a kisemmizett hajnalt...
amint ágyat vet az új napnak...
...Már nem bánom,
hogy itt kell mindennap helyállnom...
...Itt kell hinnem magamban és másban...
s mert más nincs
csak a hitem ázna...
egy mély és széles gödröt...
hogy eltemessem e világot,
...mint valami halott kőgöröngyöt...

Még egy fa is szerethet

A mesei rengeteg mélysége fölött,
viharcibálta fűzek mögött...
...túl a valóságon, de egy kívánságon innen...
megtörténhet, szinte minden...

Ez egy románc
a tánc, a végtelen, a szépség...
mit magába oltott, a fenn derengő, végtelen kékség...
...A gyermeki fantázia egy varázslatnak szánt álma...
Mi a képzelt szerelmesekre,
áldásként szállna...

Egy kecses nimfa...
s egy délcegen magas kőrisfa meséjét suttogják
az apró kis bodza bokrok...
Míg ágkezükből kinyílnak a tavaszi csokrok...
Pillangók szárnyának szivárványa ragyog át rajtuk
...s megérintik vele rózsák ajkuk!

Emlékek suhannak bennük, míg a rengeteg tavaszra ébred
...Hát dűnyögve dalol egy áttetsző ének...
Miként érzett a fa,
Miként mosolygott a nimfa...
...Miként lepte el lassan az évek avarszagú csendje a múltat...
Mi egy fában is lángot gyűjthet...

Hisz a Kőris szeretete hit!

Ennyi mit magával vitt suhanc korából az égbe...
S mi végre is látnánk őt másként,
...mint szerelmes ábrándként...

És a Lelke!?

Szilárd századok hallgatag alapja,
s ha görnyedt is, egykor délceg alakja,
...vallomása akkor is nemes szózat, éteri ének!
Mit eldalolnak társai!

A nevető vénnek.
...Sok boldog életű, csendes, kérges gyerek,
ki ha a nyári éjben nevet...
...hát a szél zsongását hallod,
mit egy kecses széldalnok füttyül fulladt gyönyörrel
s elapadhatatlan örömmel,
fellármázva, billiom, susogva kacagó kincsset...
...a levelekből áradó
kecses reménységet...

Így emlékszik az erdő...
Mert élt itt egy szerelmes hercegnő...
... Ezért sirat gyantakönnyeket, egy ezredévnyi bánat...
Megőrizve a halhatatlan szenvedélyt,
egy öreg kőrisfának...

Rőt vizek a világ végén

Mikor a fekete álmok mámora mákony...
S az ég hol élsz,
...szűkre szabott nehéz járom...
Hol a fekete az utolsó élő szín, mit látni érzel...
s ébredéskor sikoltasz...
pedig nevetned kéne...
...Mikor gyűlölet fakad minden mozdulat mélyén...
S inkább ölsz, semhogy kérnél...
Mikor a vér.
mi kezdedhez ér, nem vörös csak színtelen massa...
akkor tudod!
A pokol mindezt, neked adta...

Lelked kitépett cafatjait őrizgeted, bár hited már nincsen...
Egy kis port kell,
hogy valaki a szemedbe hintsen...
Akkor talán látod,
az utolsó sötét álmat...
Hol rőt vizek folynak, s a vég, maga az ég alja...
Akkor kell, hogy sírj...
...hisz hangod senki sem hallja...

Árván fogsz akkor ülni.
S eltűrni minden goromba tettet...
s megkaphatod más helyett, a jogosan szabott büntetés jussát...
hisz ők...
a halhatatlan istenek... tudták...

Ismertek már akkor...
mikor apró, léptekkel sántikálva jártál.
...Míg megfeketedett benned a civilizált ármány...
Mikor bűneid lajstroma a pokolig égett...
ne csodálkozz hát, hogy a sorsod utolérhet.

A kiszabott korbács
a tolmács, közted s szétcincált lelked között...
ott valahol a pokol hegyei mögött...
...hol nincs fény, nincs éjjel,
csak színtelen pernyére mattult álmok...
...Ott hol a végítélet harsonáját várod...

Kurta perceid egy örökkévaló méri...
ki megígéri:
- A fájdalom csak az, mi létedben örök...
S csak a feltámadás,
míg feletted őrködök...
Léted semmi, egy kurta lélegzet az égben...
Mehalt lelkednek... ím vége...

Néma vallomás

Neved a mámor...
s valahol távol
van, ki csodálja kecses lépted...
...Míg véremben,
méreggé olvad a kimondhatatlan végzet...

Lassan elkárhozok.

Pusztuló napjaim, csorba késsel hasogatják
a múltó percek szötte gyenge vásznat...
Nélküled borult az ég... hát engeddd, hogy az esőben ázzak...
Úgy akarom várni
a csepp alamizsna lassan hulló morzsáit...
Hadd legyek boldog... néhány tucat óráig.

Ez nem nagy kérés, nem ostoba sóhaj...
Bukott lelenceként egy ki nem mondott szónak...
Csak suttogva szeretlek...
S úgy mondom ablakod alatt a néma éjnek
Szeretlek kedves... csak kimondani félek...

Kéjjel írva

Az érintés titka,
mikor combod, akár egy forró inda.
derekamra szorítja,
s tested a testemet szólítja...
mikor érintésed álma,
ha körmöd...
akár egy kés a hátamba vágna, s úgy írnád kéjjel...
Miként lettél az enyém,
azon a forró éjjel...

Mikor a vörös a fény
miben a kéjlény él: - csak te vagy és emésztő vágyad...
s lávára terít a szenvedély, szerelmező ágyat...
Mi lángot szítva
s poklokra úzve,
szemed kívánságával húz az emésztő tűzre...
Hol testemmel,
a testedbe hatolva minden mozdulat perzsel,
éget...
Érzem amint széttéplek téged,
amint mohó szám csóvát lobbantva
szádra robbanva, nyelvem néma igéjét lelkedbe súgja...
Míg tested már tudja
érzi,
s magma cseppekben vérzi a kék robajló vérét...
Égre sikoltva gyönyöröd katlannyi mélyét...
mibe remegve zuhansz
s mindent megadsz, ha öledbe lobban minden láng,
a tűz, a magma,
mi létezésem magját adja,
mit gerincem mélyében érezve
s kiéhezve hörgők...
enyém vagy... Nem könyörgök...

Majd pihető két melled közé hajtva fejem,
élve, s kicsit meghalva, hallgatom, mint robajlik véred...
...Izzani?
Izzani Kell! Érted...

Apám, ki voltál

Apám voltál...
...A szigorú hang a múltból...
Még most is fülemben dúdol, hogy oktattál,
s szoktattál
kemény pallérral szorítva lelkem gyenge várát...
Hát ím!
Megérett a gyümölcs, mire akkor vágytál!

A gerinc gránitja...

S nem csak a tömeget ámítja, hamisan tanúzva a talmi tételt...
Valakinek lenni FIAM!
Apám! Szimplán csak érted!?
Érted az emberért? Apáért?
Tanúnak menni egy dicsérő szaváért...
Hitet tenni benned, hogy több vagy, mint két üres frázis...

Hát kérlek!
Engem többet ne kábíts!
...Ne hazudj, ne bujkálj, ne... de minek is sorolnám,
Hisz legszívesebben a nadrágod porolnám, mint te verted el rajtam...
Ha tudad: A csibész kölyökkel ki voltam, baj van...

Valami meghalt bennem...

Ez nem frázis, nem kellem,
csak üres tény,
mint tikkadt mező közepén, a kiszáradt,
kusza erdő...
mit nem locsolhat életre a teremtő...
mert pusztult karjaikban a víz már méreg...

...Szeretlek apám! Pedig gyermekedként szikkadt erdőben élek...

S nincs forrás, nincs apadhatatlan szép májusi permet...
Mi ha kellett itt termett...
...Nevetve ölelt, hitet buzogva, ha fáradtan türtem,
s gyűlöltem, a nehéz sorsot...

mit az élet, a napjaimba oltott...
Furcsa!
...Érthetetlen okok...
Vajon miért is zokog egy kisleány a gyerekszoba ölén...
hol ölében, ringatja kedves játékát, egy babát...
úgy sírja halkán... fájdalomának szavát:
... - Tegnap sem jött! – suttogja.
míg altatóját a babának dúdolja. -
Tudod ő szeret! – biztatja a bábót...
- S ha eljön meglátod:
- csuda kedvesen mondja: hiányoztál kincsem!
S akkor majd... - eltöpreng kicsit...- kívánságom sincsen!

Valami eltörött végleg.

Mert e szavak, akár a méreg...
Én vagyok e gyermek apja...
S ha eljön a kívánságok néha szomorú napja...
Eléje állok, s úgy mondom, hogy e lelkem szakad ketté.
Apám meg én...
...már nem tartozunk egygé...
Nagypapa nem jön kislányom...
s már bánom, hogy nem mondtam egyszer félve...
A szeretet van hogy kevés,
mert van hogy vége...

Gyerektenyér

Két tenyér,
s egy karéj kenyér...
Meztelen, kicsiny lábak,
amint ott,
a járda szélén állnak.

Apró kis jel,
amint csendben figyel, miként mászik tovább a máma,
egy fillér apróra várva.
Tétova kezek intenek! Előttük tábla.
...Elolvashatod majd arra járva:

- *A holnap még kétség!*
Alamizsnát kérek, s az nem vétség...

A megkopott álom a járdát rója
mint kopott óra rugója számolja a percet.
S csak bólint.
Ha egy fillért eléje vetnek...

A három fal temploma

Mikor először érintett,
s lelkem testetlen álmainak tükrében ott állt a valóság...
...Megértettem, mi a végtelen... Mi a jóság.
Egy titkot kaptam akkor!
...Betekintést egy furcsa könyvbe...
Miben a leírt titok oly könnyed, hogy már én is látom!
...Kopott méltóságunk elvesztése, minden vágyunk...

Magasztos hitünk, úgy csavarható, mint a mosott ruha..
S nem vesszük észre,
miként vezet minden út, ugyan oda...
Miként baktatunk álmokat kergetve a nagy körben, körbe-körbe.
S a végén!?
...Oktalan tesznek a fekete földbe...

Holott minden születés egy lépés! A nagy labirintus tátong...
Ott kell neked élned,
ott kell járnod...
Három fallal vett körbe a teremtés:
Test, gondolat, lélek!
Cél már van,
s az út hozzá? Sok ezernyi élet!

A vallás nem hit, csak egy templom.
A három fal temploma...
...Egy megfeszített test otthona.
Hol a gondolat óre lebeg, hisz maga az örökkévaló lélek...
Most megkérdem tőled:
Mindezt érted?

A létezés a kereszt fája,
S rászegezve egy halhatatlan lélek utolsó álma!
Az élet a büntetés, a születés átok...
S a halál az,
mi elkerülhetetlenül vár rátok.
A halál az élet! Új utat kezdesz, hisz a végtelen örök...
S a létezés nem más:
mint újjászülető életkörök...

Az utolsó út őrei

Kopasz fák...
szél tépte, görcsös ágak,
csupasz karommá fagyott, elmosódott árnyak...
Egy elmúlt élet,
s a lélek, utolsó nagy sóhajának roskatag tanúi.
Földbe dermedt lábuknál
a holtak csendes hamvai...
Karjaik, éhezõ csonkok,
s akár a törött csontok, jajszóba dermedve mutatnak az égre.
Úgy rognak lassan, a holtak előtt térdre...

Kérges lábuk,
akár a hátuk!
...Örök görcsbe komorodva
s pusztulásba nyomorodva görnyedt...
Így állnak strázsát posztjukon
e kérges testű éji szörnyek...

...Hisz rémek ők!
Kik ha a napfényben állnak,
nem látszanak, csak roskatag vén fáknak...
...Kik gubancos lombú,
nehézsorsú koldusként, alamizsnára nyújtják karjuk...
...úgy csikorogják a szélnek, szenvedő hangjuk:

„ - Egy panaszos sereg áll,
mint halott kővár, a szikár Hold alatt...
Ennyi, mi nekünk, a fényből megmaradt...
...Remegő karjaink imák.
A búcsú könnyei...
Mi vagyunk a félelem! Az utolsó út őrei...”

Végtelen várakozás

Lábat áztatva nézelődik a délceg, Alkonyat árnya,
Hangosan kérdezve mindenkit:
merre van éji párja?

Lassan ásít fel az ég.
Pislogva már, nyugovóra térne,
De várnia kell, mint mindig, a megkéső szenvedélyre.

Az ara késik!
Lépte, puha borzongás érintése az égen...
Órá várt a délceg Alkonyat árnya, emberöltő régen.

Összesúgnak nevetve,
a nyoszolyólány csillagok:
- Ha elém érkezik! Fénylőn elégek! Zúgva felvillanok. -
Rebegi magának,
egy hulló, bájos kis szikrafény...
..Mikor a Hold,
királynőként az égi ösvényre tér...
- Rá vártam!
Szól a délceg Alkonyat árnya kedvesen.
És a nyugvó napkirály után lépve, eltűnik ő is csendesen...

...Kézét, még kinyújtja!
Búcsút int mindennek végleg...
A gyémántkönyeket zokogó, Holdfényszépségnek...
„ - Egy új örökkévalóságra kell elválnunk,
de visszatérek.
Találkozunk újra, ha a napkirály nyugovóra téved.”

Nélküled

Romok hona a tegnap...
S ha még egyben vagy, mikor kialszanak az izzó fények...
Nem marad más, csak a tünékeny tények...

...A csönd szaggatta fájdalom,
s a kegyetlen szájalom!
A drága ár mit a réven fizet a lélek...
Túléltelek kedves...
Bár élni?
...Élni már félek...

Míndez sírással fojtogat.
S tűzre veti, sorsomat,
mikor kacattá lett valóm a lángok közé rúgtad
Én voltam az!
Én!
A múltad...

Így ég el hasábomként a tegnap...
...Így lesz szikra és pernye!
Egykor volt meleg szoba, kiégett kriptaverme...
Lángoló szavakkal pusztít a tűz, korommal rajzol a falra...
hogyan a múlt,
csak hamu legyen rajta...

A tördelt kéz remegve,
A keserű száj esengve keresi a kérdést...
...Miként téphetném ki magamból e tompult élű érzést?
A fájdalomba pólyált kazalnyi terhet...
Mi megtöri a sokat kínozott lelket...

A magány kihalt klastromként,
várfalet vont aprónként, minden egykor volt percre...
S csak azon gondolkodom egyre!
A sors miért ásott ekkor a gödröt?
Miért kellett egykor az utamba jönnöd?

Hitetlen kenyér száraz morzsáit gyűjtve...
S minden szépet összegyűrve...
Magam maradtam s pár huncut emlék...
S nem is tudom, mit tennék!?
...Ha lopva itt hagynának egy percre?
Lehet...
Nem riadnék fel minden neszre...

Hát csak ülök...
Az este sötét kétségekben szunnyad
Nem mondanak a csillagok semmi újat...
Dobok szólnak...
a szívem már nem ver...
Halott léthez, mindez nem kell...
...S a holnap hajnalának magánya,
Csak az élet, egy újabb gonosz talánya.

A leghosszabb út

Árnyak vibrálnak!
...A búcsú színtelen árnyai,
a kihűlő létezés fakuló vágyai...

Pár gyertya sír,
faggyúkönnyeik hullnak,
az élet percei lassan elmúlnak.
...Láthatatlan szárnyak suhognak,
színük maga is árnyék...
„- Jer velünk! – Suttogja halkán. – Véget ért az élet játék...”

Öreg szemed az angyalra téved,
...kinek szemében, évezredek égnek...
Keresed a jelet! Az örök titkot...
S szavak nélkül érted, az örökkévaló mit mond...
„- Menj! Már várnak!
Hol halott falak mentén, fehér tornyok állnak. -,,

...Egy hely titkai lobognak benned!
Tudod már!
Az utolsó szigetre kell most menned!
Oda, hol a vég trónjának szirtjei állnak,
s a mindenségnek vége...
Hol kárhozott világok pusztulnak lassanként elégyve.

A halhatatlan megérint, s messzire mutat.
Látod mit megtettél
a hosszú utat.

...A vég trónjának őrei jöttek.
Új utat mutatni egy kicsiny kőnek...
Léted kavics! Por a múlton...
Ne töprengj!
...Csak indulj el, a leghosszabb gyalogúton...

Ha fáj

Ha már sír a világ,
és nem tudod, otthon mi vár...
Mikor minden seb egy újabb gyönyör,
mikor a szenvedés már nem gyötör!
Mikor érzed:
már nincs benned vigasz, csak kínok...
Hát úgy érzed: nem bírod!

A terhek elnyomnak,
mázsaként a szíveden ülnek,
...s szemedbe fájdalomkönnyek gyűlnek.
Akkor zokognál,
s panaszként szólna már minden...
...s odaadnád a kínokat ingyen...

A vén szerelmes

Nézlek kedves.
Bámulva,
mit fest,
...a rest alkonyat.
A nap bíborát lopva
...s elosonva,
a fák között,
...megpihenve, mint egy üldözött.

S elrebegem
neked...
...Milyen voltam régen?
Emlékszel?
Benned éltem...

Te fény,
...lény
Az ég tarka vásznán,
hol csapongón vadásznál.
a lopott csók
ízére...

...Hát hallgasd,
a párját védő
...farkast!
Mély erdők csendjében,
lombhullató estjében...
Tél előtt,
...elhalt fák lombhaja
szívem óhaja...
Sok őszi levél,
...lágyan mesél...
Mily szép is voltál,
...bár hatvan múltál,
s az évek...
mint durva érvek,
barázdát szántanak,
ha nem is ártanak.

De az arc...
s a dac,
nyoma...
Soha nem múlik,
...ráncként, a szemedbe bújik.
S ha néha kérded.
Mert nem érted:
...Negyven év?
Együtt?
...Ez nem érv,
Minden elhalkul,
...s csendes.
...hisz szeretlek kedves.

A nagy utazás

1. stáció.

Az „üres” kezdet.

Összegömbölyödve álmodik velem a csend...
...S a rend
halkan dobolja bőrömön, ha ingaként ringat...
Egy testmeleg érintés
...gyengéden, csitítgat...

Felsírnék,
...ha tudnám a módját...
szükségre szabott... a puha korlát...
A határ sötétet mezszye...
hol utat keresve lélegzetről álmodik a testem...
míg eljön a perc, s fel kell kelnem...

...Még tart,
még szorít e kicsiny világ.
Mi néha suttog, néha kiált?
Nyaka szegetten süket
...az üveg-tiszta,
kicsiny üreg...
...Hol vakon lebegve pulzálja ébredő lelkem...
A létezés esélye itt van...
...Itt van bennem...

S ha „Ő” megérint...
nem rémít...
Puha bársonynak érzem, a süketen vak falakat...
Nem értem...
a nekem duruzsolt, becéző szavakat...
...Mégis tudom!
Nem vagyok magányos,
ha talányos is a léte...
Ha elindulok egyszer, meglátom őt végre...

2. stáció.

Ébredés.

Minden panasz néma...
Ha még ma...
...érezem, hogy pusztul
s gonoszul
...rám omlik a fényből szőtt rettenet...
Elégeti...
...el a testemet...
Görcsös gyűrűk sodornak... a kút tátong...
Nem látok!
...Csak érzem, hogy zuhanok a mélybe...
S hirtelen tudom:
... a békének vége...

Testem maga a görnyedt,
meggörbedt
kínba, feszített fájdalom...
...rágalom,
hogy a nagy utazás, első lépése öröm...
Könyörgöm!
...Legyen vége...
Csendben égve sikoltja néma torkom...
Elindultam a poklotorokból...

...Dermedt a fájdalom...
Mégfagyaszt mindent a jeges szájalom...
Első hangom a lélegzet üdvének pokla...
...Nem kerül sokba...
Néhány tucat cseppje a teremtés kertjének...
...a nemlétnék...
S az ébredés ordít, ha visítva szenvedek a fényben...
Levegő árad a születő vérbe...

Itt vagyok...

...Hagyj!

Egy csepp csendet...
...s a káoszban rendet...
kíván...
a megkínzott...
Kit a teremtés meghívott...
...Potyaleső szemek bámulnak
ámulnak
miként bírom a hideg vasat
mi eltépi életem tövét... s a szívem vele hasad...

Elszakított életem könnyörög... Sírva ébred...
...Megnyugodnék...
De nem lelek menedéket...

Kapálódzva sejtem
a testem...
...mit szorosan pólyál egy durva idegen...
Ki ridegen
értve a panaszt, mit csituló erőm sóhajt...
egy mozdulattal átad
a nyugalomnak...

Minden emlékké szépül...
S végül...

Összegömbölyödve álmodik velem a csend...
...s a rend
mert halkán dobol a bőrömön, ha ingaként „Ő” ringat...
s testmeleg érintése
...gyengéden, csitítgat...

A csoda kilenc perce

Egy esély
hát mesélj s hallasd milyen a tomboló másság...
míg mások a sekély sírgödröt ássák.
Hol maguknak, hol másnak,
míg egy ismeretlen jelre várnak...

...Majd mikor megkapják a csoda kilenc percét,
nincs egy se,
ki beáldozná a lelkét...
Nincs ki szívét feszítve
eszét veszítve sírjon egy kopott emlék után,
hogy sután
kimondja: Élek!
S a létezés jele szívemben égett.

A kopott magány szürkéje

Ha éheztem...
s nem éreztem, hogy van törődés,
van álmom...
Mindig ott találok magam,
hol egy szürke dobozba van zárva a világ...
...miben meghallgatásra lelt magányos imám...
Hol megleltem a szó erejének bűvét...
emberi létem szürke bűnét...

...Másnak látszani...

Kicsit játszani a féktelenül
s képtelenül
elvadult lüktetésbe nézve...
Csak a képzeletnek élve...
...Egy magányos, szürke szoba mélyén...
hol ott egy asztal...
s rajta a gépi élmény...
Az elém vetített valóság hamis illúziójának ténye...
...ha belefeledkezem... a realitásnak vége...

...A szürke, a dobozba zárt világ...

Már tudom... nincs új irány...
...Csak a napról napra nagyobb éhség
a sötétlő kétség.
...Hogy nem lelek senkit
ki csak egy pillanatra is megrendít...
Ki nekem írt hangjában, oly gyengéd, mint maga a képzelt élet...
...Magam maradok hát... s benne virtuális énem...

A szín nem változik...

Az éhező lélek tovább álmodik...
Szürke a doboz, szürke a nappal...
Vitatkozom a szürke fallal...
Keresek, lapozok, imámat szürkére festem.
...S nincs, ki megkívánja, szürkére fakuló, csodaszép lelke.

Türkizben ébredő remények

Ki vagy?

E, kérdés villan,
s szinte megcsillan az újabb reményhagyott napban az elhagyott
kétség.

Fülembe suttogva halkan:
Az élet csoda! Becses szépség...

Hát nevetve szeresd!

S ne keresd a fakuló sötétség hamis gyöngyeit...
Felejtse el félelmed gyermeki könnyeit.
Szólj meg, ha egy ember kérdez,
s ne vérezz,
ha bátortalan szentségként szeretnek téged...
Mіндеz a remény... Mi türkizben ébred...

Sebeim múlnak...

S kigyúlnak a tompa fények...
Mesélj hát kedves: Hangod legyen a lényed...
Hallgatlak...
Magunk vagyunk! A szürke világ, lassan oszlik...
S reményem benned: Türkizkébe takarózik.

A vágy bíbor kívánságai

A napok sorra peregtek, mint szédült fényű
rövidéltű...
vakító hullócsillagok...
Hol vagy életem?... Hol? Mikor itt vagyok...

Az éj kárpit...

S nyoszolyaként áll itt, a vágy: Az őrjöngő végzet...
s ha nem kapod meg,
hát mindörökre véged...
...Sötét verem a csillapíthatatlan éhség...
A szenvedély, akár egy bíbor vétség...
Véredbe hatolva, ámit, hogy nincs más csak a jelen...
Gyere kedves... Légy ma egy velem...

Csak szeress...

...Ne vess...
Felejtsd el, a szürke doboz szabta határt...
Hisz itt a képzelet, mi egymásra talált...
Szavak futnak...
az álom partot fogva új szigetet lábal...
Hinni kell...
...s lehet a mában....

Nem látlak...
Tested rejtélyét bíbor vágyak festik.
S ha a kép nem tetszik...
a képzelet végtelen...
s betölti azt, mi még lélektelen...
ketten vagyunk... a kapcsolat a doboz mélye...
S egybemos mindent... a bíbor vágy képzelt kéje...

Itt vagy! Velem.

Elmorzsolta a pillanat...

...S mi utolsó szóként itt maradt, csak annyira elég, hogy sírjak...
s, hogy búcsúd után azt érzem:

- Mégis itt vagy...

S hogy miként is szakítottad el bennem vékony húrját a csavargó
szépnek?

Miért mormoltam imát
egy tűnékeny, s szeretett lénynek?

Mi volt az? Mi olyan lángot szított, hogy lelked parazsa
s az együttlét tavasza, egyszerre lett nyárrá!
...S úgy érett bennünk, esztelen vágygá.

Már szinte nem is emlékszem...

...Ez talán maga a természet! Mi így óvja testem, ha kiégett belőle
létem fájának magja...

Hát túlélésként,
a feledés csókját adja...

Lassan temetlek magamba, mint az temet, ki mindent veszített.

S hogy mégis mit is veszítettem benned?

Tán majd egyszer megtudom!

De addig?

Csak vakon téblábolva dúdolom:

Itt vagy velem!

Mikor becsukom a szemem! Mert bár nem vagy messze, mégsem
érezed...

Kezed tiszta, érted vérzek...

Kitépted helyéről

s ott viszed emlékül, dobogva pusztuló lüktetését egy létnek...

...Így dobtál oda, ennek az éhező végnek...

Néha hallgatni kell

Néha hallgatni kell...
Mert ki mer
hallgatni másokat...
A csendesen titkolt játékos álmokat...
Figyelni azt, mit mondanak!
Mint hullanak, a szavak, s miként sír bennük egy tikos ének...
...Hallgassuk hát őket!
Kérlek!

Hallgatni...
és nem mondani semmit...
Megértve elfogadni! Csupán ennyi...
...Megérinteni bűnüket,
s nem nyúzni a bőrüket, mit a létezés adott ingyen ...
Egy néma pillanattal meggyógyíthatsz
szinte mindent,
mit elmondani...
...Talán nem is lehet.
A hallgatás kincse, egy veled.

S hallgatni,
nem altatni kell saját magunk,
s agyunk, néha megfeszített kegyetlen hangjait...
Csakúgy, mint szívünk elpanaszolt napjait.
Meghallgatni a belső hangokat...
A magunkba fojtott
tompított kínokat...
Mik pillanatról pillanatra élnek...
Ha süket vagy... hidd el véged!

Ne úgy figyelj,
Hogy irigyelj, félj, átkozz...
...Okosabb kell, legyél...
Hát, változz!
Tisztelettel kell
ha figyel, a szeretett a megbúvó hangra
s az odaadja, minden belülről áradó rezgésre a választ.
Megtanulva őket,
te lehetsz a sorsvezérelt, egyszeri támasz.

Vedd észre!
Ha szüksége van valakinek a fényre...
...Ha valakinek, a Te hallgatásod az utolsó szalma.
Mibe a nehéz bajban,
mint tutajra szállhat...
...S elsorolja neked... mi a bánat...
Ez a legnehezebb!
...S ha megteheted, hát másokat hallgass...
hogy ezzel egy keveset adhass...

S ha megtehetted, hogy ingyen tudj adni
...csendben maradni.
s feladni önmagad vágyait...
te adod meg mások titkos álmait...
...Akkor majd nem kérsz, csak odanyújtod lelked egy hangnak...
S ők ezért csak emberi szavakat adnak...

Az utolsó őrszem

Libben a láng tánca...
...apró lábú lények, hajlékony násza...
Viaszba öntött
kicsiny nap fénye.
Szemem előtt kapaszkodik... a sötétlő éjbe.
S a homályos szoba...
Remegve mutatja hova
nem lát a gyertya pislogva néző lángszeme...
Árnyékok ébrednek
...kiket a sötétség, egykor rászedett...
Árnyékok,
kik nem ismerik a játékot...
kik ott járnak, hol olvatag massa a sötét,
hisz a világ éjfele régtől az övök...

Nézem a gyertya táncát...
Mint járják a lángok
...s az elveszett álmok...
Azt a csendesen suttogott néma dallamot...
Megértenéd...
...csak meg kéne hallanod...

...Néhány évezred... csak araszolnak mellettem az évek...
S bár még élek...
Börtönöm magam vagyok... hát várok...
S ha jönnek az árnyak... sorsommal együtt őrt állok...
Hisz én vagyok a vén strázsa...
ki mázsa nehéz kolonccal... Lesem az új hajnalt...
s az árnyékhadak belém marnak...

...Én vagyok a kapu utolsó őre...
S mily póre is e hivatal nevesincs posztja...
Mi ha nincs
hát kifosztja... pár lélektelen, a habzsoló földet...
...Néha bizony... sajnálom őket...

Ülök itt csendben...
A magam alkotta talmi rendben...
Egy kopott trónon, mellettem a kijárat a másba...

...mi kétezzer éve már... itt van elásva...

Azóta nem jött senki...

...Ennek talán már így kell lenni...

Így bánatom, akár a létem: örök...
Pálcát már nem török...

Egy kerub ül aranyló trónján s várja...
Ki eljön, s szívét kitarja...
...Gyertya ég előtte... lassan a csonkig...
Ha kiálszik...
hát csontig hatol az árnyak hideg karma...

...s minden a sötétbe hull... ha a végzet Úgy akarja...

Szeretlek-e téged?

Az volt!

Az, a csendes kis este...

...Mikor a hold vöröslő teste, az ablakban leste a nehéz választ,
s úgy érezted egy percre,
hogy nincs több támasz, mit az nyújthat kibén hited maga az isten...
s e hitnél nagyobb nincsen...

Még emlékszem miként kérded:

Szeretlek e kedves?

Szeretlek e téged?

Csak néztelek...

...A halvány mosoly,
mint egy kis felhőgomoly, bújt meg édes szád zugában félve,
s esdeklő tekinteted lelkét a tenyerembe téve
csak egy szóra vártál...

Míg lélekben?

Valahol messze jártál...

Ott hol a remény göröngyös útjai vannak...

Hol egy ily kérdésre, csak bókokat adnak

s a nekem dobogott hit aranyló pénze,

Úgy hullik alá,

mint tavaszi eső, a fedetlen kézre...

Szemedben ott a csoda.

A rejtélyek fénye...

akár a lassan felizzó hold vöröslő vére...

...Mi kegyetlen kétséggel éhezted,

s én úgy válaszoltam akkor, ahogy éreztem:

- Nem szeretlek!

Fúródott hangom kegyetlen törként.

S úgy dermedt benned kővé a kemény szó mérge...

Hangtalan remegtél, valami mást remélve.

...Elsápadtál...

Éreztem amint elpattan benned az élet...
Nem értetted kincsem:
Nem szeretlek?
Téged?

- E vén szó sekély sírja a tettnek...
S ha ezért meg is vetnek!
Hitem akkor sem hagyja...
...hogy akiért égek! Hazug szavaimat hallja.
- Suttogtam akkor halkan,
míg kezem törékeny karodra raktam...

- Nem elég, ha egy üres szóval szeretnek.
S ne ez legyen oka a szerelmes sebeknek,
miket egy ostoba közhely a lélekbe éget...
ha kimondom!
A csoda véget érhet...

Hidd el!

Néha kell, hogy valaki suttogva egy csendes helyre hívjon...
hogyan egy vén fa kérgébe
valami ostoba verset írjon...
...Dadogjon, ha beszél,
s ez ne legyen valami ostoba szeszély, csak egy egyszerű tétel:
Mít az érte dobogó szív halkán kérlel...

„Szeretlek?!“

Mi van egy száraz szóban,
mi feloldódhat az első csókban?
Mi elemészttve rágja be magát a létbe...
Mikor dermedt szíved felkurjant az égbe!
S úgy sikolt, ahogy a vér dalol.
...Mikor valahol, egy árva madár párjának éneklie a mámort...

Az égen kell akkor járnod...

S pirulva hebegjen,
mert beszélni nem tudhat...
ki lépted nyomán, csak az égig futhat...
Ki úgy egyensúlyoz tenyerén, mint fészket egy vén fa ága,
akként borulva rád, érintésed vágyva,
hogy a halott is könnyezve sírna!
...Ha sírjára az, az érintés, csak egy sort írna...

Ébredj élet,
Halott szóból nem lesz érzés...
Szeretlek e drága?
Ez a nagy kérdés?

Hisz ha csak eszembe ötlik, hogy elveszítlek majdan,
mintha felhúznának,
egy kínnal szegett padra...
S úgy cincálnák le rólam szerelmed ezernyi láthatatlan gúzsát,
mint mások a fonnyadó őszi rózsát,
mint virágzó cseresznyefáról a fagy a lombot...

Ezt nem mondani kell! Csak tudnod...

Szeretetem egy távoli harang a szélben...
Csillagok pislogó fénye az éjben...
Ez utolsó part,
min megpihenhet a lélek...
...Meggérdezted kedves?
Szeretlek e?
Szeretlek e téged?

1. Nekrológ

Az út.
A vég.
Mikor még nem is oly rég...

Itt...

...Együtt...

S most? Nélküled? A nagy játékot miként kezdjük?

Itt vagy!
Érzem...
mikor neked... ezt a pár sort... Csak kereslek magamban... Téged!

S úgy kuporgok előtte
hol hideg kő börtönöd éget...
...S hiányod jele a bőrömön... Barátom! Kérlek!

Ne fájj ennyire!

Az „édes teher” kétségei

Újra pirkad...
... Bár, sötét van...
s talán,
... meg sem virrad!
... Így a reggel elsírt,
könnyek,
... halk tanúnak jönnek...
... S hullanak,
a néha néma,
máskor,
hangos cseppek...
Bevallom...
... félek cseppet...

Félek,
... mert élek.
... Mert sírok,
ha jönnek, a „reggeli” kínok.
Az apró...
édesen játszó,
átlátszó jelek...
Mily boldog lennék veled,
ha látnád,
s várnád!

... Mert könnyezned kéne...
rám nézve, mikor kedvesen nevetsz!
Azt hazudva:
... mennyire szeretsz.

Csak magam
... s szívem kárhozom,
ha átkozom!
De azt is,
csak halkán,
az „édes”, meg na hallja:

Fájdalmas gyönyörként hízik,
nő,
a gyermekünk bennem!
Hisz tudom...
... egyszer,
el kell mennem...
Mert látom,
... bárhogyan bánom,
hogyan az ágy,
s a vágy, néha milyen üres.
... Mint,
számárfüles,
füzet lapja.
Üzenetet hagynék,
rajta.

S egy reggel,
Mikor éreztem:
... az élet nem kell.
Mikor a négy fal,
a baj füle,
s kettőnk ügye,
már csak az enyém!
Mikor úgy láttam,
... elfogyott a lüktető remény...
A hajnal,
mint angyalhaj takart be minket...
s rájöttem,
... Nélküled üres minden...

Azt súgtad akkor: Kincsem!
És megcsókolva,
egy hajtincsem...
Megtetted,
mit csak álmodni mertem!
S kezded,
... a hasamra tetted...

A fájdalom kimúlt...
Mikor tenyered,
... a testemre simult.
S hangod,
... mint boldog harangot,
kongatta,
szívem...
Hisz azt mondtad: Igen!
Akarom...
S nincs az a hatalom...
Mi elvitatja a jogot,
s okot
ad arra,
ne vehessem majd karba!
Ne benne lássam minden kincsem,
... még akkor is,
ha egyebem sincsen...

Egy asszony szerelme

Nem vagy velem!
Nem fogod a kezem... Nem simítja tekinteted az arcom.
Mit hallani akarok, csak azt mondd!

Arra vágyom!

Azt akarom, hogy érezz,
S mikor nem vagy velem, hát úgy érezd: vétesz.
Ne csak szeress!
Izz!
Tombolj!
Szenvedj!
S én úgy lobogjak benned! Úgy! Olyan lánggal,
hogy ne bírj a tétovázó vággal, s hozzám futva
addig ölelj, míg vér nem serken a számon.
...Minden gondolatod csak azon a csókon járjon!
Azon!
Miként remegek majd ha érzem
kezed a testemhez érhet,
mikor néma fogadalommal kapaszkodik beléd egy szerelmes lélek.
Érezned kell!
...Érted élek!

Nem vagy velem...
...S éjjel, mikor rád nyitom a szemem,
csak az ábránd maradsz.
A félelem!
Nélküled lesz holnap, s elmúlik az életem...

S.D. (skizofrén depresszió)

Olyan, mint a láz.
Mikor megtörik a keserű máz,
a nemes bevonat,
a kéreg...
S úgy érzed:
Véged.
Mikor úgy mállik le rólad a kritikus,
az emberi massa,
mi az emberi bőrt a válladra rakta... Mint forrón sercegő viasz
a lángon...
Mi apránként eltüzel... Bár félek, és szánom...

Főleg esendő magam!
Mert bár odaadnám lassan minden ostoba szavam
bárminek, ami két esztelen gondolat között,
s a tévedések fölött, úgy világít meg minden hangyából lett elefántnyi tételt,
hogy ne látsszon meg benne az örült érdek...
...A vágy,
amint egy hidegen éles vastárgy, fúródik testembe,
s szenvedve, nevetek magamon
míg könnyezve akarom, megváltani a senkit, kivé önmagam teszem
pedig tudom: Elmegy az eszem.

Nincs mit tenni!

Döglődsz, hited már nincs a másban,
Elpusztulsz egy igaznak vélt keserű önvallomásban...
...Szembefordulsz önmagaddal, - AZ EMBERREL, VELED...
S felvagdosnád borotvával a kezéd...
Mert vágyod a mámort, amint a forró vér lüktetve a karodra ömlik,
s igyekszik a lelked megtörni, elhitetni van még remény
mert nem pusztult el az a személy, ki vonyítva könyörög, ott, bennem,
benned...
Meg akarok dögleni...
MEG KELL TENNED?!

Remegsz...
Félsz!
Érzed mint tombolsz ott mélyen...
s várod, hogy észhez térjen, kit mintha csak kívülről látnál...
...mintha a testeden kívül állnál...

Józan eszed bár van! Nem segít...
...S nincs, mi kínodon enyhít, mikor az a rekedt, suttogó hang rákezd halkan:
„- Gyűlölnek te senki! Tán baj van?
Hazudnak!
A szavak itt mások!
Csak az igazság köntösébe csavart csalfa áskálódások...
...Mik hazug tételbe vannak szedve
ne higgy másban, mi hízeleg, bővöl!
Csak abban az egyben!
MINDENKI GYŰLÖL!
Érted?
Nincsenek épp oda érted! Csak ámitva butítanak, hogy te vagy a fontos.
S elhagynak!
Pont most!
Most mikor leginkább... de minek kell mondjam...
Az igazság benned! Tudod... ott van...
Hisz érzed minjden porcikádban te kis nulla...
...Ott fekszel nekik
ott az útban...

Mit higgyek?

Szánalmas fájdalom. Nem tudom milyen, ha szeretnek mások...
S milyenek azok a furcsa képzelgő álmok.
...Miben más vagyok, nem csak ember,
Ki a tömegnek,
Gyakran úgy érzem: nem kell...
Mert azt sejtem átlátnak
Ha ellenem ágálnak a kevesek, akik nekem a bántó sokak...
...Olyankor nem látom,
a nekem sugárzott mosolyokat.

Hát ekként torzulok
valami mássá ha megmozdulok, és odalépve a tükör elé csak magamat
nézem...
De érteni?
Ha megkérdem sem értem...
- Annyit...
...Annyit kérted!
Elmondtam: - Ne bántsatok! Kérlek! Hisz annyit fájtam,
hogy létembe gyökeret vert a fájdalom fája...
...Kiszípolyoz,
de termést nem ad.
S ha néha valami hajtás sarjad, az is éles pengéként szabdalja fel lelkem.
...Könnyezek akkor,
csak beszélni ne kelljen...

S a hang, mikor látja, mint őrlődöm lassan,
A hideg vaspenge érzetét kelti a hasban.
- Ugye fáj? – kérdi -
Mikor egy szó felsérti, acélosnak hitt lelked,
Mit úgy hiszed a teremtő, valami igaz dologra felkent.

Nem tudnám megmondani ki a hang, bár hallom.
Tudom!
Neki kell igazat adnom.
Hisz mikor beszél és „méltat”.
Korrektül megkérdezi:
- Mégis barátom! E földön miért vagy?

Na olyankor mindig érzem,
s a tükörcképem kérdelem: Mi az a pár mondat
mit én a senki,
neked, a senkinek mondhat?

Tudom!
Csak szorongok! A hang hiába lázad:
- Hé öreg! Nulla vagy! Ne tátsd a szádát!
Kicsi tér neked az élet,
és sikoltozol, ha végül feléred, mit hinni nem mertél hajdan...
s most fetrengsz a sanyargató lelki bajban.

Moroghatnék, hogy:
- Na de! Azaz! De mégse! Aztán mégis a könnyeimet fogom vissza,
mert ki vagyok, csak a véretem issza.
...Félek.
Mert bár lüktetek, élek! Mihasznának tapintom a testem,
s olyankor, ha a gödörbe beleestem, már kimászni sincs kedvem...
Mit lehet ilyenkor, mégis tennem?

Marad hát a tétova láz.
a néha lepergő máz...
...Mi alatt ott van lelkem, a nemes bevonat, az, az emberi kéreg...
mi hagyja, hogy megérezzem néha a Véget.
Mikor nem elmállik,
csak „kritikus tömeg” az emberi massa,
mi az emberi bőrt – önmagad – a testedre rakta...

...Akkor majd forrón sercegő viaszként olvadsz
s ha el nem sorvadsz, míg néha lángolsz...
...Csak élsz...
s a kínokkal is számolsz...

Kátyú mélyén

Minden nyomorult, miben a létezés
pusztán az éhezés fájdalmas teste a sorból,
miben kevés volt sok, a keserédes jóból.

Elkerül a kegy,
Miben a fontos is csak egyre megy,
Hisz odabenn már üres minden
A lélekmérleg akkor elbillen...
...Valahova balra...
S úgy tekintesz minden sístergő zajra, mint intelemre és vádra...
Hisz tudod, hogy rossz
ha létezésed korsója az utat járja...

Egyedül voltam.
a nehéz szekeret toltam
- Életem volt alatta a kátyú –
az a földbe karcolt sárvalyú, miben nem ülök, csak „nyakig” állok...
s úgy mérem a hátralévő lépéstávot, addig a bizonyos kútig...
...A korsótörő gyalogútig...

Ez egyfajta sors,
Amolyan szemcsésen látszó végzet,
Miben a kevésnyi szerencsések, olyan keveset járnak,
Hogy mikor egy pillanatra meg, megállnak,
s rád tekintve a gödörbe néznek...
...nem látnak mást csak az utat, a kátyút, és a messzeséget...
...Mi ott van köztetek, mint valami láthatatlan fal a létben...
mi kiéheztet
és nem kérlel...

Hát csak állsz a lukban, bámulsz...
S ha észrevesznek, ámulsz, mert szokatlan minden,
mit odaadnak ingyen...
Főleg ha az nem csak üres szavak sora, nem egy buta frázis...
Csak szeretet,
miben ott van az EMER, a TÁRS is...

Az utolsó tangó

Vágy vagy!

...Az ezer seb vágya,
s mikor érintésed álma, a lelkemen táncolja el az utolsó tangót...
Eltiporhatod azt a sajtót, azt az ezerszer kivérzett létet...
...Mi lassan megeteti velem a maréknyi mérget...

Egy kép vagy előttem csupán...

...s e vallomás oly után sóhajtja, mit elképzelni mertem.
Mikor szavam kincseit eléd terítettem
s dalokat sírtam
neked a nőnek,
mikor éreztem, hogy körülöttem tövises bokrok nőnek...
Mik belém kapaszkodnak,
s a lelkembe akaszkodnak, mikor közéjük állva várom a táncot...
...Mit veled kell majd jánom.

Az utolsó tangó ritmusa retinámba éget...

Mikor megérintem benned a messzeséget...
...A távolság...
A kimondhatatlan s képzelt mámort.
Miben minden kis éhes szikra
hiányod terhét a lelkembe írja,
s úgy tudsz fájni,
hogy érzem: nincs erőm, csak a tövises közt botorkálni...

Tipegve sóhajtozva neked

a képnek.

Az érinthetetlen emberi lénynek:

Legyen ez az utolsó tangó!

Tüskék között! Hol a maradandót, csak én suttogom...

Ha látom.

a képet...

Mi a monitorom a lelkembe égett...

Két szó marad az utolsó tánc előtt, míg a hajnal nem ébred
s ezzel az utolsó tangóval kell beérned...
...Hisz távol vagy
ez csak álom.
Távol hol a gépben kell téged megtalálnom.
Hol illúzió minden tánc, minden lépés...
...S nem marad más
csak egy kétszavas kérdés...

Ki vagy?

Te... Az egyszeri, a megfoghatatlan csoda,
Mit kitépni nem tudok magamból soha...
...Mit szeretni lehet egy arctalan lényben,
kivel az utolsó tangót kell járnom az éjben...

II. Nekrológ

Csak állunk...

...várunk...

Az utolsó jel vagy...

Egy elveszett gyermek,
Ki vendége vagy mától e helynek,
Hol néma hantok között hideg kövek állnak...
S könnyeket zokog a fájdalom
egy bánatos kopjafának...

Csak állunk...

...hiába várunk...

nincs több jel...

Elment a lányka.
Már a hosszú utat járja...
...Ott hol nincs több fájdalom, csak szépség...
hol átölel az utolsó,
...a végtelen kékség...

Magam maradtam

Ez is csak egy állapot,
mi szemembe csepegteti a bánatot... Mi néha kínoz, máskor átkoz...
mi nem hasonlítható, semmi máshoz.

Csak pár hang...
Mit eljátszik a bús dallamú lélekharang, mi vesztémről dalol, játszik...
...S kínomon túl?
Hidd el! Csak a pokol látszik...
Hova minden este járok,
hogy beteljesítsek egy csalfa álmot: - Felidézni téged,
s utolsó érintésed.
A pillanatot mikor még szeretted.
Mikor enyém voltál,
s még el nem feledted...

A kárhozat maradt! Az a mély katlan,
mi rám zuhant, mint valami égető paplan! Nem hagy élni üldöz
s odaláncol hozzád! A bűnhöz...
A fájdalomhoz: - nem kellek...
Tudom!
...Tudom!
El kell menned...
Lépteid kísértenek! Magam maradtam, én és a bánat...
Hát csendesen őrlődöm,
míg gondolataim feléd járnak...

Búcsúzó könnyek

Még ma...
Tudom:
minden tett néma...
...mikor az bánt,
mi pokolra ránt, s rekedt jajszóval sír bennem...
...Itt vagyok!

Itt kell lennem...

Kérdések mik halkan sejlenek.
...Mégis miként felejtselek?
Miként mondjam? Elmúlik! Vége!
Mikor minden szavad a lelkembe van égve...
...Hisz oly mélyre loptalak
s csak óvtalak...
Itt élsz bennem...

...Miért kell most ezt, mégis megtennem??

Mert nincs több idő...
A napok elfogytak kedves.
Kérlek!
...Ne tedd ezt.
Tudod, hogy mennem kell,
hisz minden jel, ezt súgta már régen...
...Búcsúzzunk hát!
Búcsúzzunk szépen...

...Mosolyogj!
Légy az utolsó fény,
mi szememhez ér, mi nem suttog, nem
kérelek...
...mi szemedben tavaszt érlel...
Mitől csak nő vagyok,
csak ember...
...a párod...
Nélkülem kell máától az utadat járnod...

Tudom!
Bár csak ezerszer inkább sejténém,
s aha tudnám...
fájdalmam elrejténém.
Már nem sírok... Nem... Könnyeim csak az öröm...

... ó istenem... hogy gyűlölöm...

Tudom...
Hisz érzem...
S hiába is kérdem: miért kell eltörjön így minden?
Válasz nincs...
Nem értem...

...Szárnyaszegett illúzió,
mi azt súgja: Élek.
Kérlek!
Ne élj a veszteségnek!
Csak mert elmegyek...
ne sírj drága!

Hisz az vagyok máris! Árva!
Ne menj!
Édes!
Kérlek...
Nem mehetsz hisz még...

Igen kedves... Élnék...
...de ez csak álom...
Már megyek...

...nézlek...

itt a halál... feledj el kérlek.

A gyönyör rabjai

Éhezlek...

S mikor már a gondolataim is vétkeznek, csak annyira futja: Kellesz!

S a két test egy lesz...

Fulladtan harapnék akkor a szádba,
s fantáziám minden álma, ott feszülne ölemben,
mit kezdeddel cirógathatsz ölelve.

Míg ajkad forró katlanja szívja magába testem
hogy megbéklyózva lelkem, csak az ördög ámítson...
...s bőröd illatán túl, más ne számítson...

Érezném a nyelved,
s tébolyító életkedved,
mivel hajlékonyan csábítasz, készítettél...

...Úgy suttognád fülemben: - vétkezz!

S fejem a combjaid közé vonva kéjesen sóhajtanál, hisz érzed:

...Nyelvem, a szeméremedhez érhet...

Mikor édesen kényeztetnek a csókok

Akkor a hajamba kell túrnod, s vadul követelni:

- Még! ...Kérlek!

Míg a vad lobogásban érzed: Véged...

Akkor leszel az enyém.

Mikor testem lesz

a vágyba öltözött remény, mi föléd nőve birtokol! Akar...

...s akaratomban semmi sem zavar!

Mikor már nem vagy más csak kéj és mámor...

mikor nincs közel,

nincs korlát,

nincs távol...

Csak egy örült tett, egy hatalmas végzet...

Mikor combod jelenti a kárhozatot

a véget.

S beléd hatolva elvesztek minden kontrollt...
Mikor a neveltetés falait lebontod...
...S úgy tehetlek magamévá,
oly nyersen,
hogyan érezd milyen is éhező testem.
Mikor cseppenként csókolom le melleldről a kínod...
S nem tudod, meddig kell bírnod
meddig ringatom, játszom.

...Mindezt a szemedben kell látom...

Akkor majd lassítva magamhoz húzlak...
...Míg testeink átfordulnak, s kezeid a mellemre támasztva
hajad az arcomba hullik...
s tudom, vágyam éget, nem múlik!
Kezem megmarkol, tudd, hogy vágylak
s most, hogy így látlak.
Amint ringó melleiddel egyszerre mozdulsz, lüktetsz...
Lassanként megfeszülhetsz, s karmaid belém vájva vágatsz...

Édesem... - suttogom – Add a szádat...

S te rám vetve magad uralsz, égetsz,
érezem végem...
kínom mérgez...

A hajadba túrok, s a szádat keresve érzem végem...
Édes a lüktetéssel beérem...
Elsodorsz, örömed parttalan folyam, mi árad...
...Elragad magával a vágyad,
s vibrálva követlek mikor véged...
Mikor gyönyöröd sikolya az égig érhet...

Ölelkező illúziók

Testetlen a kép
miben nemrég kezdtem csak hinni,
s e hitért a lelkem egy szeletét a kőpadra vinni...
...Hogy meglásd azt ki itt ülve,
s érted lassanként megőrülve csak sóhajtozva gépel...
...Míg betűnként arra kérlel:
- Végy embernek! Annak ki vagyok...
S tán ezért...
...ezért egy kis életet kapok...

...Hisz nem vagy csak egy álmodott,
s lelkemből származott kép...
Mit felidéztem magányomként...
Mikor a gépet hívtam társul,
magányomban,
vigasztalásul...

S te olyan voltál,
ha velem! Ott!
A végtelenben ábrándoztál, mint ama illúzió,
mi nem öl de csábít,
s ha kijózanodsz sem kábít!
...Mert jóleső tudattal hiszed,
ha megteszed, ez lesz a holnap,
miben talán majd otthon vagy,
miben viszontszeret egy másik magányos lélek...
Kiben én is csak képként élek...

Ez a monitor érzélem,
s ahogy lassan elképzelem, szavaid mögött az embert,
úgy érzem meg lassan életkedvet...
Azt, hogy itt vagy,
- bár érintésed, szavak csupán -
nem érzem magam sután, mikor kimondom
s lerombolom énképem...
Te vagy én,
s a kép benned az én tükörképem...

Kell, hogy megszerezsd ezt az állapotot, ezt a tézist,
s elhited magaddal csak azért is,
lehet szeretni lélekkel egy illúziót,
egy szót,
pár képet...
...Mi mögött ott lapul a világ. S talán az élet...

Hat szó, rólam.... Neked...

Talán csak álmodtál...
...S míg ébredő álmokat számoltál.... Eléd hullott hat emberi napló.
Hat!
Egyszeri szavakból rakott tabló...
Hat vallomás,
Hat tétel...
Mi emberként csak arra kérlek: maradj!
...A sárguló ősz csak egy évszak.
Míg bennem?
Te, a tavaszé vagy...

Hat szó!
Rólam! Neked...
S e hat szó beszél majd!
Rólad! Nekem...

Tükröm vagy, nemes átok mi akként köt,
láncol,
miként az álom számol, ha a hat napló kinyílik lassan,
S benne minden szó, akár a balsam...
...Mi felemel éltet...
E hat szó egyike: végzet

Ez érlelte minden lépésem,
S tudva minden ostoba kétségem, úgy vezetett feléd,
Mint jámbor szerzetest ura elé.
Hítet tenni,
s eltenni minden belőled fakadó egyszerű szépet.
Megmutatva az embert: **téged**

Hisz te voltál a próba.
...Párodként, való vagyok e a jóra?
...S tudok e hinni és adni?
Ahogy csak úgy tud kapni, mint te vetted át mit adtam...
S ezért szinte mindent,
egy igazságot kaptam.
Azt, mi magad vagy, s mi esendő emberi szükség.
Az egyszer adható s őszinte: **hűség**

Mi oly csendes, hogy csak az hallja...
...Ki rád úgy figyel, hogy nem zavarja:
Mit lát benned?
Az emberben,
a másban,
s önmagát lelked tükrében látott társra. Ki benned lesz fényé.
Hűséged izzította nemes: **szenvedélyé**

Mi olvadt vasként.
S pusztító dúvacként, hóhérodnak érzel, mert mérgez, gyilkol...
A szenvedély vak.
Nem hallgass rá, ha hallod mit mond!
Üres vágy?
Akár egy kiáltás a világ végén túlról,
Mi úgy mesél arról a hosszú útról...
Mit megtenni e tűzben csak lángolva lehet...
Hol nem tudhatod, ki van veled!
Kinek odaadhatod a lelkedet. Ki inkább áldoz,
Semmint átkoz, s annak lát kinek, születve lettél.
Benne csak önmagadra leltél, mikor átváltoztál valami mássá.
S egybeforrottatok: **összetartozássá**

Ez nem emészt.
Nem perzsel.
...S hazudnék, ha az mondanám:
Égető szerelmed nem kell!
Hisz életet adsz... S minden érintésed úgy tesz vénné,
amint átformálsz létem csendes öregséggé...
mint az eső tesz zöldé egy rétet...
... Mikor majd csak nézlek, amint a mélyülő ráncok,⁵
könnyezve lejtnek szemünk mellett egy nevető táncot, ha majd
kinyílik az, az utolsó napló,
s sírunk lesz az a fekete tabló...
Mit utoljára kinyitva neked mondok.
Hisz szeretlek, ezt kell tudnod... Szeretlek míg az élet minden reggel
melletted talál,
s el nem tép tőled a búcsúzó: **halál**

Kislányom! Mennem kell...

Még mindig érzem...
Amint alvó arcodat nézem, a tegnapok fakuló lombján...
Hol az avarszín levelek azt mondják:
Mennem kell...

Kis bűn az enyém,
Hisz marasztalt a remény, a fájdalom sírta könnyek.
Hidd el kicsim:
- Ezzel a búcsú nem könnyebb...
A halál csak egy állomás,
az út vége...
S mikor ideérve rád gondolok, s a kapu nyitva,
Szívembe a fájdalom a neved írja.

Megérintem az arcod...
mert tudom:
- el kell most téged hagynom!
Álmodj, én mindig itt! A szívedben leszek...
S bármit is teszek, ha néha fájok.
...Idővel majd,
emlékké válok...

Most elhagyom mi fontos,
mitől az élet kerek,
hisz kislányom vagy, s én szerettelek...

Tökéletes szerelem

Hárman az ágyban,
s az édes álmatlanságban, ketten fekszenek szélén...
míg a kincs
halkan gőgicsél közepén...
S az éj takaróján a csillagok halk altatót fújnak,
míg a gyermek felett
a szerető ujjak összebújnak.

Pusztuló percek

Itt vagyok a mában...
Itt, hol velem járja, hiányod óráit az idő,
s vajon miről kell még lemondanom majd holnap?
...Hisz itt minden érintésben ott vagy...

Az idő!

Mi bús lüktetéssel szövö a tegnap hálóját
s elrejti azt a pár órát, mi itt múlt el lassan, együtt.
Ha hagyjuk.
Tán elfeledjük...
...Megbocsátunk egymásnak.
A sok támadásnak. A békétlen perceknek mik itt jártak,
elpusztítva hitet, szerelmet, vágyat,
s felégettek minden napot mi édes
Tudom:
Mindez már nem kétséges. Mi mérgeztük meg a szépet...
Mi e helyen ért minden nap minket...
...A falak sivár ürességgel ásítanak,
s a napok sem számítanak, hisz elmúlva lüktet az idő bennük.
Mi lassan ketyegi:
nincs mit tennünk!

Elmúlt.

A tegnap,
csak egy nap lesz az ezernyi sokból...
S én kimaradva a hosszú sorból, figyelem amint az óra,
lassan rója pusztuló perceim számadó múltját...
...s kiméri létem hátralévő útját.

3. Nekrológ

Hétpróbáztál...

...Vele!

A nagybetűssel...

Ki, hogy elüsse a soknyi tétova
s loholva igyekvő hadaró évet.
...Elpusztított egy fiút... Téged...

Te voltál a soron...

Mikor átbukva azon a távoli kősonon
– mi elválasztja a földet az égtől
s lelked a léttől –

Szinte magadnak mondtad:

- Itt a hely! Itt a vége...
Hol felnézve az égre, titeket látalak...
Kiket majd én!
A elveszett fiú várlak...
Első lettem! A hosszú sornak vége...
Nevem maradt csak
lelketekbe égve...

Miattam a Valakiért

Voltaképp nincs gondom,
S ha hangosan kimondom,
mikor a nagy kérdések jönnek szembe...
Csak magam:
Az ember jut eszembe...
...Mi az ok? Mégis miért?
A válaszom egyszerű:
Miattam! A valakiért...

Hisz én is ember vagyok!
Mikor este,
hazaballagok,
és magamra zárva
árva otthonom magányát
...csak ülök...
s bár félek,
mégsem gyűlölök...

Hisz holdat rak az éj
ablakomba
s e magányos paplakomban
a mosoly is néha benéz.
Megtelepedve kicsit, mint a penész,
levakarhatatlan ráncként,
vidor álarcként henyélve bújik meg szám sarkába...
...S csak nevet a markába...

Rajtam...

A nem rossz, csak egyszerű,
Hellyel-közzel tervszerű, s kiszámított léten.
Miben a mindennapok a könyvelési tétel...
Két kivonás között néha egy szorzás.
Az éjszakák, akár egy unalmas osztás...

Nullával mégis miként?

Így senkiként...
Ki azért nevetek,
ha kerek az egyenleg.
S körülvesztek ti!
Az irigyelt emberek...
Kiket szeretni, érezni akarok...
Tudom...
Néha mégis zavarok...

Marad nekem az óvatos:
Kissé ótvaros közhely: a lehet.
A magamfajta mit tehet?
Mit, az „én”?
A sötét fény...
Ki csak nevetek!
Veletek!
Rajtam...
S ha mégis baj van.
Szótlán bújok meg az ajtó mögött.
Merengve a tények fölött...

Kövér vagyok...
A másodrangú...
A kevesebb ember...
Ki már tudom,
nem kell...
Nem szólok, nem kérek...
Ha ti,
emberek...
Megtűrnétek...

A kék fák erdeje

Lassan hunytak ki a fények...
...s az elmosódott éjnek,
kurta villanással feszült neki, az ezer villanás csöndje!
úgy zuhant alá a valóság,
a lassan álmodó földre...

Keleten, valami megfoghatatlan tompa kontúr,
mint árnyék játszott.
... - S csak nekem! -
Egy ingatag híd sziluettje látszott.
Mi parttalan cöveklett ki a valóságból az áhított, és képtelen másba.
Hol akként lehetek magam. – Játsszva! -, hogy kiontott fájdalmam,
nem szilárdul kővé rajtam
s nem maradok egyedül, a rám rontó bajban.

Sejtem!

Ott nem üldöznek illúziók,
s nem kell, kínozniok, elrejtve azt, kivé leszek,
ha ott a híd lábánál állok...
...Mikor lehunyt szemmel egy halkuló jelre várok...
Kihunyó tudattal szuszogni,
s tovarobogni oda, hol lassan húnynak ki a fények
hol odaadom ajándékaim egy régről szeretett lénynek...

Magamnak!

Ki csak itt vagyok egész,
ki itt vagyok merész vállalni egy teljes éjszakára, nappal rettegő
lényem...
...kitől, ha ébren vagyok, van mitől félnem...

Hisz, ez úton oly könnyen törhetek meg,
mint aszott homokkő a sivatag szélén.
Egy forró napot követő zápor végén.
Mikor úgy adom oda porló magam a végnek,
mint hús ajak a sodró csóknak!
Mint törékeny asszony a szerelmes bóknak.
Mint áldott anya, ki tenyerét testén, mint jelet visel...
...Ellentmondani az álmainak?
Mégis ki mer?

Csendben fekszem.
Nem kell reszketnem!
Halott vagyok... álmom végzet...
Mikor szemem arra a tűnékeny hídra nézett.
Min, ha átkelek, álmom csak az enyém.
...S a valóság?
Pusztán csak a remény...
...Pár szó arról: Ki vagyok itt fekvé az ágyban?
Ki voltam a megtörtént s tompuló mában?
Kivé leszek, ha majd a hídra lépek?
...Ha egy utazó örökkévalóságra, az álmokon túlra érek.

Nincs válasz!
Hangomban nincs kétely,
Néma vagyok, akár egy kozmikus tétel, mi hatalomként szólít:
- Lépj a hídra!
Ez a végzeted! Így van írva!
Dörgi valahonnan, mikor a híd a lábamhoz,
mint bogár a fűszálhoz, akként tapad... s a hang csak annyit mond:
- Érezd otthon magad.

Az ingékony híd mozog.
S míg álmodó lelkem ott ácsorog, pár fura lény suhan el mellettem
halk neszsel.
Egyikük odasóhajt:
- Vigyázz! Ne vessz el! Ez az út a nagy közös,
miben lényed, csak egy kicsiny tükör többszörös!
Úgy látod majd magad viszont, ahogy az egykor megtermett.
Tested nincs. Nevezd magad embernek...
Azzal elválnak tőlem, mint illúzió festette rémület egy ostoba árnytól...
S én nem félek többet a hívogató vágtyól.

A hídra lépek.
 ...Előttem furcsa, mozdulatlan népek,
 kik úgy tartják karjuk, mint dermedt szobrok,
 s arcuk, akár a siralomsorsok, oly emésztő bánatba torzulnak egyként,
 Hogy haragjuk árnyéka nehéz hegyként,
 mint hatalmas ernyő takarja el a két nap fényét,
 bevilágítva utam bizonytalan végét.
 - Ne törődj velük! Nekik végük! Végképp! – susogja egy hang, s én
 arra nézek.
 S csak egy kis kicsiny szellem az, ki a szemembe réved.
 - Isten hozott álmodó! - Hajbókol! Bár lába sincsen.
 - Ezekre a maradi urakra rá se nézzen! Uracska te csak menj
 tovább, mert a híd hosszú,
 S olyan, mint a vérbosszú!
 Vége soha,
 Képtelen és fura!
 Mint e sok álmatlan kőfigura... - int a szobrokra. S a hídra, mint nagy
 asztalra mutat.
 - Tudod uracska, ez a tudat.
 A híd csak fura játék,
 lehetne ugyan másképp, de te ezt hiszed!
 Ezért a hidat, mindenhova magaddal viszed!
 - Érted ugye? – mered rám. S kicsiny felhőttestét odább reptetve,
 csak beszél.
 - Ezek a szobrok itt! Na ez a veszély.
 Ők nem akarnak álmat! Nem! Büntetik maguk
 S ha csak úgy egy más között, magunk vagyunk – reppen közelebb
 bizalmasan súgva.
 - Ezek a lelkek bevallják! Nem valók erre a fura útra.
 Félnék!
 Rám mered, s benne is gyanú ébred.
 - Tán nem közibük tartozol? He?
 Na hess menjél innent!
 Utad arra!
 Nem vágyódhatsz ebbe a szomorú parkba... - lökdös tova.
 - Arra menj uracska!
 Tudod! Oda!
 Azzal válaszom meg sem várva elfoszlanak a szobrok, s a kicsiny
 szellem,
 Mint az üres szavakból a kényszerű kellem.

Magam maradok.
Csak most látom amint a híd vége, horizonttá szédül,
s míg megállapodok végül egy szertelen pillantás végett!
Érzem, amint a két nap a karjaimon éget...

Két nap?

...Jobbról a hajnal derengi be a balomon nyugvó bíbor estét...
S ezt a valóság sem osztja ketté, hisz középen a híd, akár egy délibáb:
úgy remeg,
idelátszanak messziről azok a furcsa,
kéklő lankájú hegyek...
Hol elmosódott törődéssel a híd eloszlik, mint a pára,
Mi hajnalonta, ködangyalként a sűrűséget járja.

- Mily érdekes esztétika! – morog egy mély hang...
- úgy vélem nem véletlen, hogy épp itt vagy!
Egy vénember álldogál kicsit odább,
úgy morogja lassan tovább:
- Itt! Hol a dialektika csodája neked két napban tetszeleg,
s te kimondhatod nyugodtan:
- Jaj! Hogy szenvedek!
Vigyorog öntelten a szakálás vénség kinek foga nincsen,
S a két nap fénye megtörik a sok őszülő hajtincsen,
amint hangtalan nevet.
Majd finoman hátba vereget.
Megérint a keze. Látom, bár nem érzem,
A hídon túlra mutat, oda kell néznem...
- Ott van! – Olvassa hangosan, ki nem mondott gondolatom az
öreg,
- Ott érzed jól magad, ahol nincsen tömeg...
Hol úgy vagy egységben minden lénnel,
hogy eggyé válsz ezzel a – int a két napra – fura kettősséggel.
- Jobbról csak ébredsz! Balról mindig csak álmodsz!
S a veszélyekkel? Na azokkal soha nem számolsz!
Csak elveszett álmokat ringatsz!
S ez ábrándokért?! A valóságban, mégis mit adsz?
Mivel fizetsz, hogy elrejtse
s megfejtsd, a gyűlölt titkot? Léted nyomorúsága vajon ekkor mit
mond?

Hunyorít a vén öreg
s válaszat meg sem várva
rámutat egy távoli hegy kéklő kontúrjára...
- Valahol arra van! Talán ott rálelsz,
S hogy mit is keresel?
Nem tudom! De ott biztos meglesz... Keresd a kék fák völgyét,
S ott is az öreg s bölcs kék tölgyét!
Érintsd meg!
Szólj hozzá bátran.
Én is ezt tettem, mikor még emberként arra jártam...
Azzal úgy tűnik el hangtalan fantomként, ahogy érkezett,
Nem maradt más utána,
csak mit átadott: A képzelet.

Igen! A képzelet az, min járok,
Ezernyi, formátlan kövekből kirakott remegő álmok.
...Millió testetlen, szendergő,
kikért az esendő s néma tekintet sóhajtozik folyton...
Úgy merengenek e kövek,
a híd alkotta égi gyalogúton...

Mindezek vége csak köd...
...Mákony,
kábulat...
Nincs bennem csodálat, nincs bennem ámulat...
...Hisz járt az út,
mit a bennem feldúlt, s örökké csitított lélek,
könnyenként sirat meg,
mikor a híd közepéhez érek...
Oda, hol a teremtés két oszlopának tornyai az örök...
Kik mellett ott kell térdre hullva gyötrődnöd.
Kik oly csendben tekintenek le bűneidre, mint a mindenség a porra...
- Te vagy hát! - Sóhajtják. – Ki kíváncsi a hídon túlra!
Hangjuk olyan, mint soknyi torok éneke.
Nem kérdezik, véleményük kéred-e?
Csak megmérnek, mint szabó a kiterített vásznot,
S hidd el:
Egy percig sem szának.

- Áldozz!
Higgy.
Szeress!
Nagy igazságokat a hídon túl ne keress...
Ez itt csak álom.
Nem holmi tipródó szánom-bánom, mit bármikor hazudhatsz,
S oly igazságot mutathatsz, mit mások majd kinyilatkozásnak hisznek.
Itt egy hazugságért nem megölnék!
Csak hitetlen köszobornak visznek...
Menj tovább.
A hídnak is egyszer vége...
S a visszaúton? Az emlékek utolérnek...
Így búcsúzott a két, őrtorony,
S én átléptem akkor
azon a sötéten csillogó kősonon...

...A tornyok talpának dölyfét elrejtí, az alázúduló mélység,
s minden hiúságom szintelen kis vétség, a két égbe kiáltó oszlop
mellett,
s lélekteleenné lett testem,
végül utamra enged....
Zuhanok!
A híd elvész,
És bármit is szemlélsz az csak kontúrtalan,
s mozdulatlan árnyak sora a mozdulatlan felhők között,
S letekintve,
ott szállok én a hegyek,
a kék fák hegyei fölött...

egy kéz érinti kezem.
Ujjai meleg szorítása,
A biztonság vágyának párja, egy érintés, mi megborzongat, nyugtat,
A lány szépségén túl,
Fehér szárnyak suhognak...

- Ki vagy? – kérdem.
Mert nem értem, miként látom azt kiről csak, képzelni szoktam, hogy
élhet,
s ím, most épp ő az, ki belém karolva megmenekíthet.
- Az vagyok ki, melletted van, jóban, rosszban...
Ki úgy tekint rád, mint jóra, a rosszban.
Ki úgy szeret, mint angyal szerethet egy lelket...
Őrződ vagyok.
Ott élek mélyen benned...
A kék erdő már vár...
Menj...
oda...
túlra...
Azzal eleresztette a kezem... s én rázuhantam a kéklő gyalogútra...

Hangtalan fák között állok.
S nem tudom, merre is járok, mikor hideg kék törzseken csillan
érintésem párájának nyoma...
Nincs, ki szóljon:
- Menj tova!
Lépkedj!
S utad lassan véget érhet...
A lány már messze,
S nem tudom, hogy még egyszer lesz-e, oly szerencsém, hogy lássam.
Azt ki mióta élek,
Azóta társam...

A kék fák hallgatnak,
látom, szinte velem ballagnak, amint apró lépésekkel utamat járom...
S az útnak lassan vége...
Hisz ott a Két Tölgy. Már látom...

Előttem egy piciny alak,
Szőrös kis teremtés, soha nem láttam...
- Isten hozott utazó – szólít – a jöttödöt vártam!
Nem tudom honnan s miként,
Főleg azt nem miért,
De jöttél, s itt a helyed...
Gyere most...
A kék tölgy beszélni óhajt veled...

Azzal, mint jó udvaronca urának, kecsesen meghajol, majd eltűnik végleg.

Mikor odaérünk,

Hol a kék tölgy ágai, a felhőkhöz érnek...

- Légy önmagad. – suttogja, bár teste már nem látszik.

Hangja olyan, mint amikor a képzelet játszik.

- Érintsd meg őt. A kék kérget.

S akkor majd végül megérted.

A felhőket nézem...

S valamiért meg sem kérdem, miként lehet hangja, kit nem is látok.

Elfogadtam: ilyenek az álmok.

Én!

A kicsi ember

Kezem rásimítom a kék rengetegre...

Fülemben dobol,

Mi bennem honol sok viszontagság és kétség,

Ezernyi bajom, mi félelmemből lesz sötét vétség, mi álarcot von elém s éltet.

Napjaimban, csak így élhet,

az, ki vagyok, a gyenge és gyáva...

ki e rengetegben az igazságot várja...

A kék tölgy befogad,

S lassan pulzál, lüktet...

Mély zsongás a hangja a zajhoz szokott fülnek...

Nem beszél.

Csak szeretve átölel, mily meleg a tapintás érzem.

Úgy suttogja lelkemnek.

- Nincs az álmokon túl élet.

Légy, aki vagy!
Félénk kis semmi.
Kit talán nem szeret senki.
Ki úgy vagy magad, amint emberré lettél.
Mikor néha boldogan neveltél, ha kevésnyi szépet kaptál,
S abból is mit lehetett, másoknak adtál...

Ezt kevesen értik,
mert ők, csak remélik, hogy ide jutva láthatnak téged.
Ki megérkezve itt révbé érhet.
...Hisz TE is csak egy vagy a kék fák között,
Kik örködtök az emberi álmok fölött...

Megérintható tegnapok

A csend ölelésében ülve,
s szemlesütve tűrve, hogy létezem...
„Csak” emlékezem... Amint így, magamban... az időbe látok...
...Hol ott vannak a tegnapok...
Az álmok...

Megérinteném őket, ha lehetne,
Akkor talán rend költözne könnyező szemembe...
Mikor fáj,
ha nem vár az ajtóban senki...
...Gyűlölök magamban,
egyedül lenni...

Olyankor kapaszkodnék,
ha odaszólnék: Hé emberek!
Itt vagyok!
Szenvedek!
Álmatlan ködben járok...
...s csak rátok,
a holnapra várok.
Mikor a csend, és a rend.
Csak a fenn és a lenn.
Mi gyermekként hintáztat,
ha kápráztat a vitrinben pár csillogó apró kis kacat...
mit megérinthatok,
ha elfogytak a szavak...

A csend magába szív,
ahogy a szív mozgó lomha lüktetése
lesz az ébrenlét küldetése...

...Ne álmodj!

A valóság nem vízió!
Tán csak a tegnap volt hamis...
...A tegnap volt illúzió...

Halott szavak

Nem akartok!
...Hát megtagadtok! A jel jussa...
Másra tőletek nem fussa,
ha fény nélkül marad az árnyék...
Nektek?
...Ez lehet csak játék...

A halott szavakkal.

Nem kérek!
...Nem féltek! Elhagyatok...
S ha hívtok is! Már hagyjatok,
hisz eddig egyedül álltam...
Távol!
...ha saját utamat szántam...

A halott szavaknak

Nem férek be...
...Nem fogadtok be! Közétek...
S ha mégis kicsit föléték,
mint fa borulok árnyat vetve...
Nem ti!
...Csak én vagyok temetve...

A halott szavak alá.

Áldozatunk...

Hidd el!
A nincstelen...
nem kincstelen, csak éhes...
S ha kér is...
...Könyörgése véges.

Falatban méri a távot,
Érintésben a létet,
Kortyonként a mámort.
Pillantásban a véget...

Álmokat kerget,
pedig sejti: Semmit sem tehet,
az elszórt és féltett
meg nem értett félelmek között...
Miket ábrándként hajszol
a mindennapok fölött.

Ez egy ilyen korszak,
Mikor embert áldozunk a sorsnak,
Egy nincstelent, aki éhes...
...Kinek minden pillanat
véges...

Elment a lányka

Emlékszem,
az első napra,
Mikor könnyekre fakadva kezembe fogtam
s reszketve zokogtam
csepp kis kezéd rózsáját látva...
Ott.
Az örök csoda pereménél állva...
...Mikor megszületted és elmondhattam:
Apa lettem...
Sírtam csak...
pedig valahol mélyen... Nevettem.

S emlékszem, arra:
Mikor csepp tested plédekbe takarva,
hazaértél.
Csak aludtál és semmit sem kértél...
...Édes szuszogásod néztük ketten
S én halkán odalestem:
- Nézd milyen édes az a csöpp...

...Már elmúlt.
S mindent feldúlt a sötét és kegyetlen...
...Elfeledtem, hogy egykor...
Én!
Az apa nevettem...

Pedig ha szemem lehunyom...
...Látom...
Amint imbolygón tétova lábon állsz
S vársz az ágyacska szélén
Egy augusztusi nap végén...
Látom, miként mosolyogott szemed bogara,
mily édes volt a fénye...
S úgy tekintettem rád,
az apró kis pöttömkére,
mint leggazdagabbja a Földnek...

Nem tudhattam...
Nem!
Hogy milyen napok jönnek...

És igen.
Már futottál, felém szaporázva a sok apró léptet
S ki nem látott ilyet, semmit sem érthet.
Nem tudhatja milyen, ha egy apró lányka,
Hangosan kacagva várja, s mézszínű fürtjei lobognak

Mikor a szél játszik...

S nekem ma?
Csak egy gép féhangja szikrázik...
Mikor hagyom, hogy útra keljél...
S valahol.
...Valahol békét leljél...

...Csak némán ültem,
S türtem, hogy szétvágják bennem a létet
Mert mint egy tétet rakták elém a keserű érvet...
...Pöttömnyi napjaid voltak
azok a kevésnyi számok...
S megszakadt bennem a szív,
...az apai álmok...

„Az ön lánya haldoklik” - szólt az ítélet -
„Sajnálom uram! Nem ismerek kivételt, ki ezt túlélte,
túl csak egyszer
erre nincs más ellenszer...”

IGEN TUDOM!
Csak az! Az a kegyetlen vétkes
A mindig szomjas, mindig éhes, az a szürke,
Az a bús, az a...

Tudom...

Milyen nehéz a szó, ha megtalál...
Tudom...
Nem marad neked más kislányom... csak a...

Így mentem aznap haza...
S páromnak sem volt egyetlen szava,
mikor meglátott
már tudta...
Így álltunk meg ott... az ajtóban... összebújva...

S te?
Te kis drága kislányom...
Ott játszottál halkan az öreg díványon
Nem sejtve, vagy tudva...
A sors már kijelölt a hosszú,
a végtelen útra...

Megláttál,
hisz vártál...
S hozzám futva kapaszkodtál a kezembe
s úgy csacsogtál halkan nevetve,
hogy a kevésnyi
a még élő ember, aki voltam...
...Csak hangosan nevettem.
Hangosan,
ahogy csak tudtam...

Majd mikor a békés este
tudatlan árnyai kilopóztak az éjbe,
S már aludtál a halk békében, édesanyáddal egymásra néztünk.
Mert halkan...
...Rettegve féltünk...
Már tény: elmúlik minden holnap
S tudtuk... nincs több helye annak a hazug szónak:

Remény.

Így telt el az utolsó csendes pár hónap,
S vége lett a csacsogó
A játékos gyermeki jónak... Köhögni kezdett a csepp,
a kedves lányka...
s ránk telepedett létezésünk kegyetlen álma.
Végig kel nézni,
s ezzel együtt élni, amint leheletenként fogy el belőled
az a csacsogó,
az a szőke loknis vidám kis élet...
s nem mutathattuk neked...
A felnőttek is félnek.

Aztán nem maradt más, csak egy ágy
És a vágy, mit lázban égő bogárszemekben láttunk...
Amint kéred:
Ne játszunk, ne csapjunk be többet,
Te voltál aznap a legbölcsebb.

Kis kezéd nyújtottad felém...
s én könnyezve, az ölembe vettem mi az enyém.

A múltó boldogságot,
a csepp,
a törékeny,
a haldokló lánykát...

Egy apa minden reménykedő álmát.

Odakint nyár volt...
Olyan finom, játékra való...
Mikor a hintaló, is vágat...
...S az emberek,
a gyerekek a parkokba járnak...
...Nyár volt.
Meleg...
Fűszeresen illatos este...
Mikor ott,
a karomban,
elernyedte kislányom gyenge teste...

Így ültünk ott.

Ketten...

S bár sejtettem

hogy reszketve tartom majd kezemben meghalt álmom...

sírva suttogtam füledbe:

Isten veled, drága kislányom.

Szonett (1.)

Képmutató álmok sorjáznak élém...
Közöttük pár csenevész szóvalóság
szólít, ha már elvesz benned a remény,
mikor másom sincs, csak az óvatosság.

Lépésenként bontom a tegnapiakat.
Matt csomagjaikat reszketve tépve
számolom a csábító kalandokat
múltunkat nyomorítva feledésbe.

Ha voltál is, csóкод megromlott emlék,
keserűvé koplaltatott érintés
átka, mert hinni tudtam benned nemrég,
s izzó parázs volt a néma kérdés:
Hova dobjam a lélegző éjeket?
Eloltva az elfeledett fényeket.

Anyám lehetnél

Három igazságot kaptam
S néha,
ha igazat is adtam némelyik átkozott ténynek...
tudom:
...Nem vagyok egy elveszett lélek.

Egykor elhagytak!

Ők!
A mások...
... Így lassan elvásott a hit, a tudat,
Mí rám,
...az emberre mutat.
Ha este van, és a szellemek jönnek
Félek!
Hideg érintésükkel megölnek,
mikor halkan
a sarokban kucorgok,
s nem mocorgok, ha ágyam lábánál járnak...
...Ők!
A megfoghatatlan árnyak...

Tudom!
Ha megmozdulok... Végem!
...Félek...
Félek már régen.

Őket keresni?
Inkább csak feledni akartam,
Ha néha-néha kifakadtam, mert...
...Mert egyszerűnek látszott a válasz...
- Mít akarok?
Hát azt!
Azt, ami jár, ha gyerekként kell
a nehéz keresztet vinni...
S kötelező valami ócskaságban hinni.

Mert másban? Másban nem lehet...
Mert Ti, a szüleim!
Elfeledtetek...

Néha mégis.
Előnt az a fura- csakazértis – érzés...
Mert
Van, hogy megérint ő.
kibe kőként botlottam az úton...

Miatta nem rágódom már a múlton.

Miattad!
Bár nem lehetsz az, akinek szánlak.
Ha velem vagy...
nem üldöznek a keserű árnyak...

Melletted
gyónás ha sírok,
s kitisztulnak a kínok, mert érzlek.
Ha a sors kínozt,
éheztet...

Három igazság.
Félelem... Keresés... Kövek...
S az igazság?
...Már tudom: ősz öreg...
Nem számít ki vagyok...
...Nem számít ki vagy!

Hisz itt vagy...

Bennem. Mélyen...
Melletted
nem kell, hogy féljen
a felnőtté érett, fájó gyerek...
Ki elveszett anyjaként
téged!
...Egy idegent szeret...

Szonett (2.)

Árnyakat könnyezve vigyázta lépted
a vén fák lombjában őrködő Hold.
Ezüst sziluettbe öltöztet a végzet,
s lábaid elé az éj kincseit hord.

Úgy ülsz ott, mint ezeréves királynő
a halott vándort hívó örök asszony
Kövek kérdezik a csendet: Kit vár ő?
Ki beszél e magányos éji rabhoz?

A nőhöz, ki imában lesz mátkája
a halkán csorranó magányos estnek
míg imáid csak egy sírkő számlálja,
az itt alvó örökszép kedvesednek.

Hisz álmodt kérlelsz te. Zokogó kétség.
Holdfényben könnyező, szerelmes szépség.

Várok rád

Tán csak sejtéd...
...S ha el is rejtéd... Mit úgy szeretnék... Mire vágyok...
Tudnod kel! Csak egy jelre várok...

Egy jelre, mi biztatva súgja:
Én vagyok lelked fájdalmas búja... Rólam beszélsz,
ha magadban egy reményről mesélsz. Mi úgy véled: éhezted téged...
hidd el...
Itt vagyok... Csak érted...

Megérintettél...
...Bár semmit nem tettél, mégis, valahogy szebb a nappal,
Ha együtt vagyok veled,
a láthatatlannal...
A titkos, rég vágyott, az édesen kínzó széppel.
a veled vágyott beteljesüléssel
mi bennem van, mit minden porcikámban sejtek...
s elszegődnék érte a kedvesednek.

Most csak várok.
Itt vagyok. Itt állok...
...Mögöttem téli fák alusszák álmuk
s míg mi egymást várjuk...
Tán elmúlik a perc, mi sorsunkról dönthet...
Várok rád!
Nem mondhatok ennél többet...

Ketten a nagy folyó partján

Lassan mozdul a víz...
...Partjain a málló idő mászik.
Míg a folyó?
Csacsogva dudorászik... Rólunk.
Amint a folyó két partján
utunkat rójuk...

Egyedül nehéz,
ha a hordalék a lábunkat mossa...
S hullámonként,
az iszapot utunkba hordja...
...Némi sár,
s pár zöld görgeteg,
mit élénk mosva,
a tegnap megremeg...

Ennyi hát korábbi életünk.
Nagyok vagyunk!
...Sokszor tévedhetünk!

Ennyiből áll a VOLT!
...Mit a tegnappal hordtunk a vízbe...
elvegyítve a bánatot,
valami fura,
várakozó ízzel.
Mikor újra a folyópartra léptünk,
hogy még egyszer az életben...
Csak egyszer,
révbe érjünk.

Lassan mozdul a víz.
...A két part nincs is távol,
s ha nekiiramodva a jelen a sodrásba gázol,
tán bátortalanul egymásnak inthet két sárban járó élet...
Véget vetve,
a tébláboló útkeresésnek...

Tisztul a víz, s végül,
az első érintéssel csermellyé szédül...
Szikkadt sár pereg,
de a part már tiszta...
...S ki a víz mentén a túlpartot hívja,
csak remeg,
hisz egy lépés a távol...
S a lépésen túl?
Ott áll veled a jelen... s csak lassan számol...

Veled, vagy érted?
Ennyi a holnap...
Ha mögötted marad a folyó...
Már úton,
tán otthon vagy...

Világkövek

Az igazság?
Láthatatlan szavak egy apró kőbe vésvé...
Mit, ha sétálsz,
tán nem is veszel észre...

...Csak ott hever az út mentén...

Kis kavics...
...Láthatatlan, mert csak egy a sokból.
S ha szól is hozzád
az út menti porból...

...Süketen sétálsz tovább...

Ilyenek a láthatatlan,
a kőbe véset
megkésett, észrevétlen szavak...
Mik ott kuporognak a lábad,
a lábam alatt...

Észrevétlen,
millió éves követ...
Láthatatlan szavaktól néma világkövek...

...Ha elrúgod?

Gurulva pattog,
billeg...
zokszava sincs, ha megérinted...
Csak egy kő!
Jeltelen kavics a kézben, mi hallgat...
Ha sokáig figyeled...

...megszólalhat.

Kővé lett vágy

A döntés előtt?
...Mintha szakadék peremén állva...
Minden gondolatod a végén,
...az utolsó lépésen járna...

Így látok.

A tekintet partot keresne, de a szakadék széles,
s minden lépés olyan véges,
mint maga a mélység...
Mi úgy zuhan alá,
akár testemmel zuhanhatna a kétség...

Pedig vágyként!
Szárnyaló madárként, ostobán repülni vágytam...
De csak zuhantam...
...Mert kővé váltam...

Lassan elemészt a tény,
a látszat.
S nem érzem úgy:
...Az utolsó lépés várhat...

Lépnem kell!
Hisz testemen ott a jel, a fakó kereszt...
Mi kilök a szirten túlra,
s elereszt...

Magával ránt a mély, a szavak kihúnynak végleg...
...S ha a szakadék mélyére érek...
Tört testemből párállva illan el az a mihaszna kérdés:
Vajon milyen lehet az, az érzés?
Milyen, ha magához ölel, s kialszik a félelem?
...Mikor bukott álmaim,
végre szabadon élhetem...

Fél lábbal a holnap koporsójában

Elveszteni?
Ezerszer inkább megmenteni kéne!
...Ha a rút tegnap,
nekem bármit is érne...

Kiontotta belőlem
s etette előlem azt az órát,
mi ha jól járt, nekem ketyegte a percet.
S mi ketté volt szakítva,
egy érintéssel egy lett.

Nem kell megmenteni a senkit!!!

Csak odaengedni mindenkit. Ahhoz a nagy közös érvhez...
...Talán úgy a tegnap is szép lesz...
Nem elszakítani, csak vágni!
Hogy ne kelljen a sebbel orvoshoz járni...
...Kötést könyörögve lábaid előtt fekvé a porban,
s úgy zokogni,
lelketlenre nyomorodva...
Imádkozva hozzád az elszaggatott,
s teherként magamra aggatott kegyetlen széphez...

Engedjete oda! Ahhoz szörnyű eszméhez!!!

Szeretni akarok tegnap!
Elkapni!
Mevagy!

Rálakatolni a kezemre, hogy a jelen le ne tépje...
Úgy magasodni fölébe, hogy árnyékot vessen,
S ha zuhog is az eső
rá ne essen...
...Ne keljen itt rettegnem a mában,
Fél lábbal a holnap koporsójában.
Ne kelljen vibrálva visszanézni, tudni, hogy a tegnap már nincsen...
Mikor kezded rajta volt a kilincsen, s mosolyogva sírtál, mikor
Nevetve küldtelek a pokolba messze...

Úgy feszítettem fel magam, egy ostoba keresztre...
A tegnap?
Mehalt...
Kijózanodva lépnék előre de múlt nélkül hova?
Minden elveszett óra oda!
Menekülnék.
Vissza!
Hol egy ostoba a tegnap életvizét issza...

Ha barátom vagy

Ha barátom vagy?!
Légy társ is!
...Hazug szeretettel ne ámíts...
Jobban fáj nekem a közömbös látszat.
Mít, egy idegen talán,
de a barát? Nem játszhat...

Ha barát vagy?!
Légy egyenes ember!
Kinek, ha baráti jobbam nem kell...
Hátat mutat, mert van benned méltóság és tartás,
Legyél inkább ellenség!
...Semmint hazug pajtás.

Ha barát vagy?!
Légy a jó testvér!
Ki ha ad is, viszonzást nem kér.
Áldozata nem nyűg, csak a hit bennem,
Mít adományként ad!
...Csak el kell vennem.

Ha barát vagy?!
Légy hát a papom!
Kinek minden bűnöm meggyónhatom.
Ki mellettem ül, s csak hallgat...
...Kéretlen feloldoz,
de nem vallat...

Ha barát vagy?!
Légy az utolsó mentsvár!
S ha hozzád futok, kérlek, ne bántsál...
Mutass egy sarkot, ahol csendben lehetek magam.
Hol úgy sírhatok,
hogy senki sem zavar.

Ha barát vagy?!
Hadd legyek az én is!
Hajtsd be rajtam minden sorom! „Csak azért is”!
Mert Tudod! Nem megyünk el egymás élete mellett.
Pedig néha?
Néha nevetnünk, vagy sírnunk kellhet...

A dalnok újra játszik...

Egykor azt mondtad:
Bennem hiszel!
...Mert nem vagyok keverhető, senkivel...

Akkor még értőn hallgattad, ha megszólalt a lant játéka,
mikor egy dallamtól lángot vetett
a néma fák árnyéka...
...S e tápláló tüzek, égre vészték szikráikkal a könnyeket,
reménnyel öntözve
a kiszáradt lelkeket...
...Ha a húrok éneke lelkedbe markolt...
Miért kellett mindezt itt hagynod?

Hol vagy?
Mikor súlyt adhatnál annak a szónak!
Mikor támogathatnád megkopott hitem...
Nem érezném magam egyedül,
...senkinek!

Kinek játsszak?
Kinek sírjon a lant húrja?
Ha képzeletem, csak a sarat túrja, s ott hol máskor gondolat,
mint érett gyümölcs termett,
nem lelek, csak egy szikkadtra száradt vermet.
Miben dagadt férgek röhögnek, ha elpattan a feszes
ritkán kegyes húr, a gondolat...
Mi összefűzi a lantot...
...Sorsomat.

Nem hazudtál!

...Csak azt a fontos álmot:
Én vagyok a holnap,
s a holnapban te a látnok, ki felismert, értett!
Hidd el!
Néha az áldás, nem más, mint a végzet...

Most újra itt ülök...
...A lant a kézben,
s oly szelíden,
amint a lány szelet érzem,
csak a pillanat mozdul, a zene maga a játék...
Nincs rosszabb,
mintha szótlan búval csak rád várnék...

Bérbe adtam létem,
s csillapítva mosolyéhes énem! Kivetem a kockát!
ha páran azt mondják: Játssz!
Játssz!
Te bolondja a dalnak...
Dalnoka a szépnek, a bajnak...
Énekelj!
Játssz tovább! Szenvedj...
S érezd mindezt adománynak,
kegynek...

S mindezt miért?

Tán egy kicsit teérted...
Ki eltűntél, s nem kérted,
mit ingyen adhat a bánatos dalnok lantja,
Kinek dalát mindenki,
csak kinek szól, az nem hallja!

Lusta Bogárka

Még alig látszott a fű,
s a keserű, a zord tél, épp csak csomagolni kezdett...
Mikor egy apró vekker megtörte a
dermedező csendet!

Hahó!
Berregte kitarató rekedten
az, az aprócska
s kissé viseletesen ócska, kopottas jószág...
- Tavasz van!
Az égen a Nap kószál...
Ébredj te henye!
Hogy az ég ide-oda tegyen!
...Hát horkolva üdvözlöd az első meleg hajnalt?
Majd kapkodva átkozódsz,
ha én
az idő hajtlak...

Füwaplanos vetett ágyon horpaszt a henye!
Ki ahhoz is lusta,
hogy e sértegetést fölvegye...
Balról fordul jobbra,
s hogy a zsibbadást el ne unja, míg imigyen forog.
Álomittasan az órára morog:

- Kicsit még!
Csak egy cseppet...
Most láttam épp valami mindennél szebbet...
...Káprázatos volt és édes,
mint kankalinon a nektár,
oly mézes...

E szemtelenség szinte véges.
- Ez azért mégis csak nevetséges!
Te katica vagy! Nem valami nagydarab poszméh,
ki virágport gyűjt a napi kosztért!

Még, hogy méz?!
Meg édes?!
A katica, ha éhes, levéltetvekre vadászik,
s nem álmokról hadovázik! Ki az ágyból te pöttyös léha,
kit lehet nem ártana néha, úgy potrohon rúgni,
hogy szálljon...
...S ne csak hernyóként másszon.

A katica felül, szeme kissé dagadt,
s majdnem leragad,
Hasát vakarva szétnéz, szemében utálat...
- Lüke óra! Unom a dumádat!
...Ronda vagy és hangos,
ráadást kissé agybajos...
Épp csak pitymallik, de te már ordítasz:
Ébredj! Ébredj!
Holott csak még egy... Esetleg két napot aludtam volna...
Ha nem lennél ilyen nyomorultul pontos,
te hajcsár óra...

Azzal ásít, nyammogva cuppog,
s nem törődve, hogy az óra duzzog, még bambul pár percet,
míg a vekker gutaütést tervezget!
...Babrálja a takarót, nézi a falat,
látszik,
rendesen ott van maga alatt...
...Nincs jelen, félig még alszik...
S szinte hallatszik, amint nyitott szemmel horkol,
Míg az óra csak beszél,
korhol...

- Tudom!
Hörgi a vekker. – Sejtem!
De ha egyszer is elfelejtem méltóságát zaklatni,
s agyatlan panaszait hallgatni, az oly kevésbé fontos,
de minden évben pontos Tavasz ügyében...
„Maga” itt halna éhen e tölgyfa tövében...

A Katica üveges szemmel hallgat,
míg a vekker beszél
jóllehet a falnak...
Látszólag éber, de mégis alszik,
s mert az óra szájal, hát nem hallatszik, amint halkan szuszog,
míg öreg barátja
tovább huhog:

- ...Persze értem én! Szép ez az odú, olyan kedves!
S nem izgat az ezernyi levéltetves, zöldellő bokor,
a számolatlanul nyíló, soknyi ragyogó virágcsokor...
...Mi csak érted,
a Katicáért eped...
Ez el ne feledd!

A katica ül,
Néma...
S ha meg is mozdul néha, pillantása enyhén zavart,
mint akinek italába
valaki altatót kavart.
Néz,
bár látni aligha láthat,
próbálkozik ugyan,
az csak nem árthat...
Vakarózik, lábait nézni
S valahogy nagyon úgy érzi, siralmas a nap, a reggel.
Az órára sandít:

- Ronda vekker!

Ekkor furcsa,
öblösen mély zaj hallik.
Olyasféle, mint amikor a jég zajlik...
Hosszan elnyújtva,
gurgulázik,
dörög
majd lelkesen bugyog...
Míg katicánk pirulva hunyorog...

Az óra hangosan felröhög,

Kínjában szinte béget...

Félő.

Ott ér mindjárt nevéttében véget...

- Csak nem vagy éhes? – tudakolja halkán
a meg-megisméltódó
túlvilági zajban...

Ez kérem nem önzés
de ez a gyomorkorgás,
akár az oroszlánbögés, rettegést kelthet!
Katicabogár!
Fel kell kelned!

Katicánk rogyadozva.

kissé botladozva lábra kecmereg,
s látszik, mindeközben újra szendereg...

Kusza lábain elindul lassan.

Igaz, csak úgy féloldalasan, mint aki akarja a járást,
csak ugye
itt az erdőben
könnyebben díjazzák a mászást...

- Miért nem ébred fel? Ez nem létezik!
Mindenki hallhatta az erdőben!
A Katica éhezik!

Az óra torkot köszörül, hangot érlel,
Míg a Katica a fal előtt
bambán térdel...

- Katalinka szállj el...

Hangzik a nóta,
Amint vidoran nyekereg az öreg óra...

A katica felnéz,
szemében téboly...
s ha mégoly meleg is a zug, miben a vekkert tartja...
...Fékezi magát,
mert valami zavarja...

Szegény óra ezt látva mit tehet?
Nézi a katicát, amint az, csendes örülten rámered.
Zavartnak látszik,
amint a fal előtt fel alá bóklászik, miközben hümmögve kutat...
S végül a falra mutat...

- Na jó!
De tavaly mintha itt lett volna az ajtó...

Az óra nem szól, csak a másik oldalra mutat...
Míg katicánk elmerengve
az emlékeiben kutat.

- Arra könnyebb lesz! Hidd el!
Csak kérlek,
láss végre a szemeiddel!
Miért van, hogy minden tavasz ilyen álmos?
Miért nem lehet mindig
a katicafejekben világos?

Katicánk feléled...
...Az ajtóhoz botorkál mélán...
s áll ott pár pillanatig rozzantan, bénán...
Laposakat pislant, ásít,
bár tudja, már semmi sem számít, vakarózva kibaktat a rétre,
Hogy teleegye magát végre!

Költő vagy...

Fokmérő igazság?
Az csak egy lehet...
...Egy!
Miért odaadnád a lelkedet.

Hitté lenni a Szó által?
Hídpilléreként a vízben állva?
S hagyni,
hogyan megfeszítsen a két part,
a két véglet?
Ez egy stigma!
...Mi a lelkedbe égett...

Balról a közöny...
...Jobbról ábrándok, emberek, vágyak...
Kik előttünk sorsként,
útjelzőként állnak!

...Értük vagyunk a híd, az az utolsó apró sziget...
mi összefog párunkat,
...a szóért élő senkiket...

A fura mércse

Az a fura mércse...
...Mikor a látszatot félretéve, csak az marad,
mivel sikerült becsapni önmagad.
...Hirtelen szembefordul veled a közöny ténye:
Mi nem más,
mint a közömbös agy véleménye.
...Rólad!

Mert az vagy, amivé tetted!
Mert megtapasztaltad a valóságot, a rendet.
S rájöttél:
A becsapottság nem káosz,
mit rád oszt a pusztulása egy érvnek!
...Mikor a hiú szavaid mit sem érnek...

Én azt hittem...
Én úgy láttam...
...Igazság kell?
Hát rajta! Mondd ki bátran!

Becsaptak! Ennyi!
Éljed túl!
Hisz van mit tenni...
Légy magad, de ne ostobán sértett!
Ha kell, hát kovácsolj vértet! Könnyekből fonj rá láncot...
Olyan tompa vér színében játszót!
Mi magad vagy!
...Magad!
Az a megbántott bolond...
Ki körül a föld ugyan még mindig forog...
Csak látni,
S ellenállni kéne!
...Megtörtént! Ennyi! Vége!

Még-hogy szavak?
Ugyan!
Képmutató álságok tettek,
mik magányossá tettek, hisz bűnre nem más csábít...
...Csak ki leginkább ámit:
Önmagad!
Ezért még ne kösd fel magad!

Egyszerűen néz vele szembe,
s jusson eszedbe,
hogy ami most szikár iszonyat, és árnyék...
Egykor lehetett szeretet, s jó szándék...

Csak lapos lett,
mint valami kopottra járt közhely
s elveszett benned a fő hely, min piederstálra emeltél valaki méltatlan,
s most megjáród a fájdalomat
mély katlant...

...A csalódást.

Kurvák a placcon

Hideg van! Fázik a... lábam...

Nekünk se könnyű édes! A hóban állva...

Jaj csajok!
Mit sírtok?
Ez a placcc itt, egy örökbirtok!
Hideg van! Tudom! ...De nekünk áll az éjjel...

Csak a combom legyen gyakran széjjel...
Mikor jön a lihegve bagzó éhező préda...
Némelyik még hörög is dülledt szemmel néha...
Úgy lihegi a fülemben: - Jaj de jó vagy édes...

Némelyik állat mikre nem képes?
Ebben az időben is hozzánk járnak,
mert hát ugye a farkak hidegben is állnak.
S alkudoznak, hogy mégis mennyi az anyyi.

...Pénzt egy kurvának adni?
Én ezt nem is értem!
Némelyik palit ha magamba érzem,
csak vigyorgok, ha lihegve folyik a nyála.

Pedig van, amelyik ezt ki nem állja.
Ha véletlen kiderül, hogy pöttöm a répa,
s érzi, hogy keserű a téma,
Elborultan elsápad, és csak hebeg.

Vagy úgy ver pofán, hogy az ember meggebbed.
Mind egy kaptafa; egyszerűen állat!
Én nem fogom be a pofámat.
Leosztom, ha kell, le én őket...

Igen... Bírja némelyik a kemény nőket.
„Beszélj hozzám! Mondjad! Akard!”
Tudják! Mindent lehet, amit otthon nem szabad.
Tilalom ellen nem véd az óvszer.

Némelyik ellen, egyszerűen nincs gyógyszer!
Idejön, megnéz, mint bútort egy boltban,
S ha már be van gerjedelemmel oltva,
Elvisz egy kósza körre, hogy kiélje a vágyat,
s de ritkán látom olyankor az ágyat.
Csinálják ezek, a kocsiiban ülve,
vagy a hátulról egy fának döntve...
Csak ne hasonlítson arra a szokott másra.

Feleségre? Házastársra?
Ostoba nők! Ők tartanak minket,
S míg ők vasalják otthon az inget,
Mi letérdelünk a férjek elé...

Na igen... fejünket fordítsuk a „téma” felé!
Filmekből tanulnak, otthon loppal nézik,
s mikor már a vesztüket érzik,
kiszöknek egy kósza, gyors menetre...

Ha mákom van! Emlékszik a nevemre.
„Szia kedves, itt vagyok újra!
Jó lenne kicsit összebújva,
Adj pár viharvert könnyítő percet...”

Egy kurva csodát adhat, de nem lelhet!
Alacsony az ár, magas a rezszi,
S ha véletlen mégis megkeresi,
Jön a strici azt a dalnak vége...

Mi lesz ennek majd a végére érve?
Dolgozunk, az út mentén,
S ha az ember a lét el is tenné,
A világ ellenünk van, kurvák ellen...

Ha fuvar jön el kell mennem!
Jöhet kamionos, autós, bárki,
S ha kifizet! Lehet tőlem akárki.
Ez is meló, teszek rájuk,
S ha nagy is szájuk,
Azt mondom bárkinek, gyere és próbáld,
Hetente hétszer 10 órát!
Légy miniben, ha fagy az éjjel,
S legyél tele izzó kéjjel,
Ha jönnek az üresfejű bamba férgek...

Te gyenge pillangója az éjnek.
- Hello szivi! 5000 a fuvar, ha kellek
Addig mindent csak a szemnek.
Itt van két barátnőm! Kellünk?
Fuvar van? Menjünk?
Hideg van, fázom...
...De otthon vár a lányom...
Ha tanultam volna egykor egy kis leckét,

Most talán én is nő lennék.
Nem a rongy, a nevesincs kurva,
Ki kiáll minden nap az 51-es útra.
Ezek vagyunk, újkori cselédek.

Kit kinevezhetsz cédának szemétnek

Állunk.

Egy fuvarra, a jelre várunk...

Eladtuk magunk, eladott minket az élet...

Míg az út szélén?

Míndez bármikor véget érhet...

A távoli sziget

Hát fuss hajó!
Vitorlád szél dagassza fehér szigetté
a kék tenger felett!
Hogy meglássam a szigetet,
hol magányom kék hulláma megtört, sokat szenvedett...

Fuss hajó! Fuss.
Álmokat kergetve a habok,
akár csak a kéklő angyalok
bucskát vessenek, a sziget még oly távol...
Ott rejtezik az ígéret,
a mámor...

Fuss hajó, szél szárnya legyen utad,
s ha a vihar nyomod után kutat,
az ég még kék!
Fuss hát
Fuss mint rég...

Fuss!
Zátonyokon túl ott a sziget...
hol eltemettem magam,
s reményeimet...

Két hulla beszélget

Helóóóó koma

Heló!
Maga is? Bogárlakoma?

Hehe! jópofa adoma!
De nem... csak fekszem s töprengem némán.

Igen?
S mi jó témán? Tán van valami haláli jó viccen?

Hogy maga, hogy ott van ma a spiccen!
Ha tudni akarja a fákon!

Csak a számat tátom!
Kár, hogy álkapsom nincs már régen.
Valami trehány féreg elvitte innen.
De a fülem még itt van, hát mondja szomszéd:

Tudja! A fákról pár szót szólnék.
Mi ugye itt vagyunk holtan,
Ebben a kies sírboltban,
Mi állítólag masszívan védett szoba a földben...

Igen! Itt rohadunk szépen csendben.
Így van ez szomszéd!
S ha megengedi közbeszólnék
Mégis mi a gondja?

...Nos egy fadarab az oldalamat nyomja.
Még alig hat éve, hogy befúrta magát ide,
Csak úgy hirtelen! Sebtiben.
S nekiállt vad csámcsogással enni...

Nos ez a rend! Nincs mit tenni!
Magát egy fa zabálja, engem a férgek.
Ez már régtől fogva így megy.
Egy hulla ne akarjon csendben lázadni.

De! Ezt a törtető gallyat le akarom támadni!
Akarok egy nagy! Félelmetes darab vasat!
Mitől ez a falánk fadarab félbehasad,
hogy ne habzsoljon ilyen öntelt biztonsággal.

Hogy maga hogy tele van bátorsággal.
Szinte irigylem ezt a tüzet, a hévet,
Mivel szeretné megakadályozni a véget.
S szinte már látom amint bevégzi a csodát.

Igenis! Megtartom azt a favacsorát.
Tort akarok felette vigyorogva ülni,
S a továbbiakban nem tűrni,
hogy csámcsogva zaklasson.

Khm... megengedi, hogy egy hulla tanácsot adhasson?
Csak rámutatnék pár egyszerű,
s lényegét tekintve önnek tán újszerű,
De mégiscsak földhözragadt tényre!

Jaj mondja már! Az isten szerelmére!
Ne játszon itt nekem! Ez nem móka!
Itten kérem, számít minden óra!
Ez a nyomorult már a testem bújva szürcsöl.

Kedves szomszéd! Higgye el! Maga hiába görcsöl.
Ha ott lennék láthatná, választásunk nincsen.
Felettem is eljárt az idő! Semmim sincsen...
Itt lakom, társam kétezer falánk természet.

Értem! Tehát ha elviselem jobb lesz?
Tudja, ezt nehezen hiszem, hisz mégiscsak esznek.

Kedves koma! Ne higgyen a rothadó szemnek.
Minden illúzió, minden csak álca.

Szóval a szám hiába járna?
Elmondaná mi a lényeg, mi a titka?

Nos barátom! Ahol van, az egy kripta!
Hullák vagyunk! Ennyi! Kampec...
Maga nem egy darabolós jampec.
...Csak fekszünk... Örök csend a társunk...

S ha zavar a zaklatásuk?

Sebaj!
Úgy lesz majd falatonként porhanyóssá a létünk...

Értem koma...
Mehaltunk!
Végünk!

Az érintés emléke

Csupasz létezés ölel, ha várlak...
s úgy sírok minden kósza éji árnyak, mintha te lennél az!
...Az a rég várt emlék,
egy rég volt végzet...
Mít ha nem vagy velem,
sötétlő magányomban érzek...

Üres lüktetés minden lépés,
üres szavakkal dobol a semmi,
az, az egyetlen érzés...
...Hisz egyedül fekszem itt,
hol kivérzett takaróm a múlt,
a tegnap...
Csak érintésed emléke ámit,
...velem vagy.

A hold sápadt tanúja miként várok,
mikor így csendesen,
réd várva az ajtóban állok.
S a mézesen fűszeres este lassan ölébe vonja léptem...
...Elmentél...
nem értem...

Üres szavak visszhangja

Egykor?
Sok embernek írtam.
Mert a szeretetüket,
mint kincset bírtam...
...Szavaimat a tömeg,
- Ifjú és öreg - úgy fogadta: mint ajándék...
Mít ha elvesztek?
...Többet nem találnék.

Írtam aztán soknak!
Tán száznak...
Kikről tudtam: várnak!
Talán, mert szerettek,
- néha sírtak, máskor nevettek - mert nekik
hozzájuk szóltam.
Annak a száznak?
Nekik még jó voltam...

Egyszer aztán!
Írtam ötvennek...
Örültem! Örvendtem: Vagytok még! Vagytok nekem,
Hisz tt vagytok! Itt velem! Ti kevesek, páran,
kik a cseppnyi apróságban úgy láttok, mint az embert,
kit kíváncsi léteket megmenthet.

Majd eljött a nap
s írtam tíznek...
...Kik eljöttek! Mert még hittek.
Ha meséltem, hát hozzájuk,
nekik,
a tíznek szóltam.
Aztán ők is elmentek!
Sorban.

Ma írok.
Talán csak egynek.
Magamnak,
a magányos csendnek.

Lehet nem kéne szólni,
úgy se hallja senki...
Mikor visszhangot vernek szavaim, a semmi.

S holnap?
Holnap tán nem írok senkinek.
Pedig nektek vagyok.
Nektek!
Mindenkinek.
Picit még várok,
aztán a valóság lassan ellep...
Nincs több szó...
...Nem kellett.

A szemeiddel látva

Tán látnom kéne?
Amint várakozásom végére érve, megérintesz...
Örök nőként.
Újra,
gyengéden a lelkemhez bújva...
...Szinte imádkozol:
Éljek...
Maradjak veled...
...s a férfi ki vagyok... mindettől megremeg.
Acélos hitem olvad, pillantásod heve éget...
Úgy hajt minden dobbanó létezés,
Gyöngéd szereteted előtt térdet...
...Szemed fényt lopva,
az örvénylő sötétet kioltva, az embert lesné...
Engem...
S könnyeid akár a tenger,
magányom szigetének partjait mosnák tisztára halk,
csobogó nessel...
könyeid itt tartanának,
ha láthatnék a szemeiddel...

Anyám vagy.

Még emlékszem a kezedre,
amint a szürke hajnalt feledve, gyengéden ébreszt...
S a nap?
Ez érintéstől szép lesz...

Ezer pók hálója,
mi korod bélyegét ráróva szövö a millió,
apró kis ráncot.
Mi édes kezeden úgy látszott,
mint selyem testén a lassan égő gyertya füstje...
Amint múltó szépséged éveit,
az elmúlás fájára,
őszülő lombként felfűzte...

Még emlékszem a szemedre,
amint a kelő nap fényét keresve, engem néztél...
S titkoltad,
ha véletlen féltél.

Két lángoló fáklya,
mi létezésem lobogó lángja, a múltó évek
szötte titkok között.
Mi pajzsot tartott gyermeki létem fölött,
mint hatalmas fa tartottad meg a súlyos vihart az égen,
míg a holnap,
erős fává cseperedett
a biztonságos mélyben.

Még itt vagy!
Megérinthetsz, láthatsz...
...S ha nem vagyok ott, hát aggódva várhatsz...

Hisz tudod,
ha gond van,
hozzád, az örök anyához futok!
...Hisz két drága kezed,
a béke puha ölelésének sora,
míg öled lesz
könnyeim bánatos vánkosa...

Még ég a gyertya...

Eljöttem! Halkan ülök...
Míg társamként?
Hm...
Csak egy apró gyertya füstölög...

...Amolyan egyszerű, közönséges,
csak az ily sötétben fényes,
ritkán fenséges láng remeg, ha a kezem feléje nyújtom...
S halkan...
Csak neki!
A kis gyertyalángnak súgom:

Itt a közönség!

Most hajoljunk!
Szépen...
Mint nádas bólint az ébredő szélben,
mint bánatos fűz ki búcsút int a partnak...
Itt vagytok hát!
Látod!?
Itt vannak...

...A közönség.

Igen! Kicsit még komor,
s ha látszik is imitt amott egy-egy kósza mosoly, az neked szól!
...Neked!
A fénynek...
Kikért ez emberek – ők – benned, bennünk élnek...

Azért a fura!
A csendes lángért...
Egy tétován suttogott szóért; a vágyért...
Mít megfognál, de a fény tompa...
S e fényben?
Csak a láng mi sercegve mondja:

Kicsi fény...
...Ennyi a létem...
s ha világíthatok nektek! Már értem...

Nem minden fény ilyen,
mint a gyertya lángja...
Mi néha remeg, mert a szél is bántja...

Ennyi vagyok...

Percnyi villanás, kósza lélegzete az igazinak,
a nagy,
a mindent bevilágító fénynek...

Bár tudom... Vannak kik a gyertyalángnak élnek...

Érted!

Nektek!

Még világít a gyertya...
...S ha egy nehéz kéz eltakarja,
Ott marad a sziluett,
a lényeg...
Nincs veszve semmi! Míg a gyertyák égnek...

Az érintés meztelen álmai

Az első érintés?

...A kezem...

Mit lángolva néz a szemem,

míg bőröd,

mint utolsó józan öröd, pírba öltözik,

s testedbe egy éhező démon költözik, ki sóhajtva érzi

s nem kérdi, miért e kedves, becéző játék...

Mikor kezem,

mint valami lopakodó, érzéki árnyék, simít testeden végig...

míg ujjaim,

céljukat be nem érik...

Az első sóhaj kertje...

...A teremtés remegő teste, mi lassan olvad,

ha lángját ezerfelé szórja, az, az apró szikra,

mi jelét a testedre,

kezemmel írja!

A néma börtön őre,

ha az a mézelőn póre, az a második érintés csóvjája szádra lobban,

s szinte felmorran,

az egyetlen ige...

...Ez a csók,

nem hasonlítható semmire!

...Ez maga a bűn!

Az éhezett káosz léte,

mikor az éhező ajkak duzzadó kéje.

Harc,

marcangoló öldöklés,

átok...

...Így teljesülhetnek be,

az eltitkolt éji álmok...

Ez a rejtvény!

A tested!
S ha megtalálom,
mert benned kerestem, hol van az a hely az, az érzés...
mit, ha nyelvem érint,
nincs több kérdés!
Mert szemedben a vad fény,
ördögi lángra gyullad...
S hajamba túrhat minden ujjad...
Mikor a harmadik,
a tüzes érintés perzseli a tested...
s megérint nyelvem a melled...
...Úgy kóstollak meg, mint a kárhozat az almát.
Éreztesd velem tested hatalmát! Béklyózz meg, csak, mert akarsz,
s ha beszélsz hozzám...
már csak hadarsz:
Igen!
Akarom!
Még!
- és - Tedd meg!
Tedd, amit akar a kedved!

Leheletem katlana kohóként forral,
s e forróság nem csillapítható jéghideg borral, nincs rá olcsó ír,
sem hűvös balzsam,
ez is csak egy bűnös hajlam. Mert kívánom, hogy sikolts!
Élvezz!
Akarom, hogy velem,
a kéj oltárán vétkezz!
Imát akarok hallani, sóhajokat, mámort,
mik felverik álmából a bennem élő jámbort!
Azt ki tunya semmiként létezett valahol bennem!
Benned!
A tested akarom! Meg kell tenned!

Nem könnyörgök már,
hisz ott vár, mit érintésbe gyűjtök,
mikor a kívánság serlegébe nektárt öntök, s fejem úgy bukik alá,
akár a nap az estbe...
Hogy nyelvem lávája testedre fesse szemérmed buja édenét,

Ha velem lennél tán értenéd...

Már nem szenvedek, ez a pokol, s benne az én kínom!
Már nem Bírom!
Hisz ajkad oly hűvös, és forró egyben,
hogy gyönyör ébred ölemben, s lélegzeted, ha érint, hát égek!
A szád a gyönyör,
hol pusztulásom utolérhet...
Kényeztetsz,
vad pillantásod a szemembe fúrva,
hogy a lélek ki vagyok így összezúzva, már nem akar mást,
csak egy hangos sikolyt...
...Mi minden létezőt kiolt...
Mikor derekam szorítja két meztelen lábad,
s karmaidtól vérzik a hátam,
mikor kibuggyanó könnyeid az öröm fátylában dadogják:
Még! Kérlek!
Mikor egy remegő mozdulattal
Testem a testedbe mélyed...

Érezlek...

Ezt dobom oda, áldozatául a bukó napnak,
S ha nem marad más a sápadó hajnalnak, csak a torzó!
Az üressé lett,
s elveszejtett, hamuvá változott
ezerszer átkozott, üres,
vakon szemfüles,
nincstelen,
s dicstelen magányú
üres ébredés!
Nem lenne bennem ez az örült késztetés...

Nem akarnék egyszerre ölni,
gyűlölni,
vágyni...
Minden pillanattal a nyomodba járni...

Nem csak a tested,
de a lelked!
Szeretve kell megtenned, mit fantáziám kíván szavak nélkül,
mikor a kéj és a félelem összebékül,

s úgy gömbölyödsz, hogy az ösztön lesz bennem vérré,
s minden porcikád szenvedéllyé...
Mikor nem számolom, hogy s miként értelek meg ezerszer sokszor,
csak azt tudom,
hogy nem nyugszom, míg vállamba nem harapsz,
és falatonként mindent megadsz, hogy úgy élvezzem!
Ahogy rajtad ver végig a gyönyör korbácsa...
Míg egy nyelvet beszél a két test lassú mozgása...

Mögéd kerülve a tarkódba szuszogva kérlek,
miként csillapítsd az éhed!
Miként légy buja, és csábos,
miként lesz ez a végítélet...
Az, az elveszejtett átkos...
...Miként tegyek kedvedre,
miként akarok szenvedve testedbe egy pillantással horgonyt vetni,
mikor a test remegése ellen nincs mit tenni...
Mikor hasam a hátadhoz,
mint kő a vízparthoz, gömbölydeden simul...
A dübörgő kéj,
a lavina megindul...

Már nem látok, csak érzek.
Így lesz egy örökkévalóság az ölelésed...
Bezárul a kör,
mikor a sokat vallatott gyönyör
ostorcsapása kínzónkká nemesíti a pillanatot,
a percet...
Mikor minden!
A világ is elveszhet...

Csak az ölelés marad.
Egy új mámor holnapjának íze...
Mikor ajkaid szomjaznak számra,
az életető vízre...

Halk érintések percegnek,
a mozdulatlan nesz álomba hullik,
mikor az éj,
lábujjhegyen lassan elmúlik...
Álmunk az új ölelés,
a végtelen kötés a mában...
Hisz ez kettőnk élete,
s meztelen álma...

A szelek urának trónja

Két kézbe vettem...
...s megérintettem, az éj nedvesen titkos terheit,
amint kiszámolva a csend koppanó perceit,
valami édes,
fűszeresen mézes dal szólt
valahonnan messzi...
...fentről...
A remegve felzokogó, sötét fellegekből...

Nekem sírt az, az éjjel...
Vízszínű, édes vér permetével szülve a hajnali harmatot,
elfoglalva a jég szorította
most ébredő gyarmatot...
A szelek urának trónját.
Hova a rövidülő éjek a létezést hordják, halkan suhanó léptekkel,
befestve az ébredést
kéjtől nyöszörgő, illatos vétkekkel...

Előttem roppan meg föld,
mint valami aszott vén tölgy, ha kiszámolt léte földig sújtja,
s egy villám a kegyelet lángjait lombjára gyújtja...
Vad fény cikázott fel,
s mint a kiömlő anyatej
fénylett a horizonton, mint gigászi pók szőtte háló,
amint a szél urának serege
egy vad rohammal ráront
a pusztulva felizzó mára.
A még dideregő,
s fagyott zúzmarára...

Láttam miként ömlik,
ha a szelek urának csatlósai
a világ testére öntik, az ég teremtő vizeit...
megrajzolva az ébredés milliárd színeit
a vágyak élettől feszülő ölének mélyén...
Mikor ott álltam
az újjászületés esőjének első éjén...

Tudod papa...

Szia Papa!
Itt vagyok! Én a pöttöm lányka,
ki néha a lábadra állva próbálgattam a járást...
...ha untam a csoszogó mászást.

Eljöttem megnézni a nagy,
a nekem kedves mackót,
aki szeret engem, az aprót, a picike cserfest...
Ha itt vagyok,
Tudod! A napod szebb lesz!
Hajolj le!
Súgok valamit papa!
A gyerekek akarata erős!
...Tudod, mint a velős csont burka
s akárki is gyúrta, ez tény marad végleg.
Hát ne állj ellen, kérlek!

...Hagyd hogy a nyakadba másszak,
s ott nevetve játszok, a hajadba kapaszkodva és tépve...
Ne morogj hát
ritka tincseidet féltve.
Vagy még inkább
vigyél le a térre,
ahol kitombolhatom magamat végre.
Homokot hordva a cipődbe
sarat dagasztva egy gödörbe...
Összeszedni minden vicket és vackot...
amitől frászt kell mindig kapnod!
Aztán szeretném, ha a kezemet fogva sétálnál velem,
míg zsongani kezd a fejem, mert fáradok,
hisz csak egy kisgyerek vagyok...
Akkor végy majd az öledbe,
ringass...
S ha könnyezek... Csitítgass...
De azt még inkább szeretem, ha kedvesen és lágyan,
lefektetnél a pihe puha ágyba.
Mert nyugős vagyok és sírok...
s tudod,

ilyenkor már ülni sem bírok...
...Olyankor tedd a kezem a kezédbe,
s neved egy kicsit!
Neved a szemembe...
Tudod papa!
Te vagy nekem a nagy, az óriás.
A néha morc, máskor mókás, hatalmas mackó...
Ki mellett olyan jó gyerekek lenni...
...Ez ellen nem lehet tenni...
Csak alszom,
míg kezem a kezédben tartom...
Álmom a fény, a holnap...
Miben...
...Tudod papa! Ott vagy...

Egy csibe

- Nem hagyom magam!
Kiáltotta egy pelyhes Csibe,
Ki nem bízott már senkibe.
- Én leszek itt az úr! – harsogta –
Az igazság,
az egyenes eszme!
S bárki is tesz nekem keresztbe! Annak legott vége!
- Ordibálta,
a baromfiudvar közepébe...
...Majd előrántott egy bazi nagy,
méretes flintát,
egy patinásra használt, Grúz AK – t,
s csövét rászégezve, a megdermed baromfi népre.
Úgy kiabálta rájuk:
- Lásbasjóság! Értve?

Persze tudom! Ez így hirtelen kicsit zagyva,
ha az ember,
a részleteket figyelmen kívül hagyja.
A kép nem lehet egész!
Vajon mitől lett a csibe,
Ily bátor, merész?

Nos egy helyi,
körzeti lúdbegy, előljárói napló, még őrzi,
miként történt, hogy a Csibét,
a hatóság először bebörtönzi.
Mert kötekedve bántalmazott egy
kisebbségi, fekete jércét,
beverve annak ostoba képét...

E hírhedt történet
– akár a Csibe –
épp csak pár napos.
Hisz az a kendermagos, ki az édese volt, azaz az anyja,
fenn nevezett Csibét az elhagyott fészekben hagyva,
elfeledte a ki sem kelt tojást,
mert a többi csirkelurkót kereste folyvást...

Az, az elhagyott tojás volt hősünk bölcsője,
a csíra...
Mi a későbbiek, mint hiteles történetet
e papírra írja.

A napló szerint,
így lett a Csibe árva,
ki az óta is, az árokpartot járja, mint baromfiudvaron kívüli,
ól nélküli, szabad madár.
Ki ha akar, hát az utcára is kijár.

A csibét,
a helyi libatröszt jogásza vallatta,
ki híres libaként sokszor hallatta, fennhangon a véleményét.
Miként kell a csirkejogok érvényét, a magjogba fektetni...
S a jércekisebbség bántalmazását elvetni!

Naplórészlet:
mit egy lúdtollal, mint észrevételt jegyzett a nagynevű Liba,
hogy ne legyen benne hiba.

- Nevezett Csibe, a mai napon,
Kinek címe: ... igen... Felsőmajor,
Apja ismeretlen, anyja... ööö...
Ló Teréz???
...Egyes csibék élete milyen nehéz...
- Vélekedett a Liba,
az a bizonyos Csámpás Ede,
kinek hogy úgy mondjam,
baromfikörökben híres volt akkoron a neve...

- Mesélje el kedves Csibe!
De ne csak sebtiben, hanem kitérve minden indokra és tényre,
Hogy úgy kerüljön a fényre, az igazság a lényeg,
Hogy nyugodtan mondhassam:
Mindent értek!

A Csibe cigit kért, majd kapott,
s mikor már a füst is kavargott, mélán mesélni kezdett,
hogy mégis miért is vert

a jérce fejébe egyet...
- Neveletlen volt, hát leckét adtam,
s ezzel az ügyet annyiban hagytam, hisz ha valaki,
a Csibe becsületébe,
mint teszem azt ön kedves Liba, a vízbe gázol,
egy Csirke, mégiscsak rászól...
Nem érzem, hogy oly nagy a vétkem súlya,
hogy az ártatlant ki vagyok:
agyonsújtsa...
Apró nézeteltérés volt,
immáron vége!
Hisz mégiscsak! Elvégre,
épp csak megfegyvelmeztem a neveletlen jércét.

- Na de ön egy léccel verte be a képét!
S ez, az elkövetett bűn értékét, nagyban növeli,
miközben a jércemozgalom, rajtam,
az ön fejét követeli.

- Jércemozgalom?
Na de kérem! Irgalom! Hát már jércéknek áll a magtár...
Jaj már! Nekem tán nincs jogom magam féltetni?
Nem lehet ezt megérteni?
Az a jérce belém kötött, mert volt ott nem messze másik három.
S ha én mindazt kivárom, hogy a közelemben érjen,
ön már nem vádolna,
csak egy grill tepszi jegyet kérne... Aztán jöhetne a nyakamba a zsír,
amit csak a Csibehús megbír...
Tölteléknek szánna kedves Libám?
Ki hallgatja meg az én imám?

- Ez csak feltevés!
Látszat.
Ezzel nem játszhat! Ki tudja mi volt valóban ott a kerítés mellett,
mikor magától csak a verekedésre tellett.
Maga fegyvert ragadva ütött.
míg a sértett üvöltött...
Pedig az nem volt más! Idézem: „...Csak ostoba tréfa...”

- Hogyne!
S ha sok a tápban a répa, én megtanulok rigóként fűtyülni,
s elköltözöm Afrikába üdülni!
Ha ez igaz, én vagyok a Róka!
...Az lesz csak a móka, ha kiderül, hogy a kis jérce nem anyázott,
csak viccelt...
miközben a szemével majdhogy fel nem sliccelt... s mikor kiáltott,
jött az a három harci kakas...
...Persze ez csak nekem magas! És úgy megverték, ahogy tőlük
tellett,
persze ez nem sérti a jércemellet.

- Maga ne beszéljen félre!

- Hisz, épp csak megúsztam élve!

- El fogják ítélni! Maga veszélyes elem...

- Na maga is pont ellenem?
Bár min csodálkozok?
Mít nézek?
Hisz a kihallgatásból mindent értek...
A kissebség joga,
hogy elmehet oda, ahova én panaszra sem járhatok,
vagy ha mégis,
hát a végítéletig várhatok...
Csak mert nekik joguk van?
Mert kissebségben vannak?
Holott lassan élni sem hagynak...
Csak mert árokparti vagyok, magjogon kívüli,
Jobb lenne az a jércék nélküli, a jó világ nekünk!
Kik nem akarnak együtt élni,
kötelezően velük...

- A jog nem ismer pardont.
El kellett volna magadat hagynod.
Vált bizalmasra a Liba,
Mert érzi,
Itt van a joghiba, mi bekúszik csendben,
s káoszt teremt a rendben...

- Értem! Hát legyen...
Tőlem aztán tegyen, amit csak akar,
Tudom,
Nem szabadulok innét egyhamar...

Így esett meg, hogy a magjogi végzés,
úgy vélte nincs több kérdés, és a csibét elítélte,
így lett a történet elejének,
jó időre vége...

lassan telt az idő,
egyszer csak eljött a vége,
s új nap kapaszkodott a baromfiudvar egére.
Kinyílt a csűr kapuja,
s a csibének?
A csibének már megvolt minden aduja, hogy tervét végre hajtsa,
hogy a baromfiudvart kissé kioktassa...

...A csűr világa nem épp édes,
Miben a csibe, a köztörvényes, megértette mi a dolga,
S rájött:
Nem számíthat semmi jóra...

A csűr után,
bár kapott pár búza jegyet...
...De kapirgálnivaló után?
Hiába kereskedett...
Megint az árokpart jutott! A baromfiudvaron kívüli élet bújja
S hősünk értette már:
Kezdődik, előről minden. Újra.

- A tepsiben végzem!
Érzem...
- Morogta magának,
S átadta magát a talánynak...
Mégis elégtételt miként vegyen,
mit, mikor, hogyan tegyen? Ha már van rá módja...
s ezt neki senki fel nem rója.

Így került hát a Csibe,
ki már nem bízott senkibe, a ház mögötti nagy fészkerbe,
s tett szert egy új életre.

...A számkivetett,
a harcos,
a baromfiudvar réme,
ki gondjainak végére érve, felmászott a pajtára,
s onnan kiabált le a jószágra.

A történet, ím itt kezdődött, s itt is ér véget,
Hisz a csirke ezzel semmit el nem érhet.
Az öreg AK zárja szárazon kattan...
S a csibe tudja:
Nyakig van a bajban...

A jérceszövetség döntése véges...
A ház ura,
vasárnap csirkehúsrá éhes...
Kényszeretésre viszik Csibét, hogy hízzon,
mert, hogy a jérceszövetség valamit a véletlenre bízson, az nem lehet.
A csirkének így,
csúf vége lett...

Tanulság?
Lehet nincs is.
S ha van véletlen mégis, azt nem nekem kell levonni, ezt értem.
Mert a végén még.
Én is a tepsiben végzem...

Miért?

Megkérdezted miért?
Én csak annyit mondtam:
Nincs kiért...

Pár szó?
Te tudhatod: Nekem ez minden...
Bár néha, nem hiszek már semmiben.

A hit?
Meséltem már neked: Szerintem a hit, maga az ember...
...Mit ha egyszer leteszek,
hát nincs az a fegyver,
mi újra,
valami hazug álarc mögé bújva, élővé,
életre ébredővé tehet...
Hit nélkül élni?
Emberként nem lehet...

Persze,
értem én...
...S ha törékeny létem nem félténém, s nem dugnám,
ha tudnám oly mélyre magamba
amit folyton titkolok...
Bátran mondhatnám, ha fáj:
Én még mindig itt vagyok!

De ez nekem nem megy!
Nem mondhatja mindenki:
Cseszd meg szenvedj! Bőjtöld ki, ha vinni akarod
ezt a keresztet a célíg!
Mégis mi van,
ha nem bírom ki végig?

Mi van, ha hitem elfogy?
S azt mondom:
Ennyi!
Nem akarok több lenni!

Mi van, ha unom,
s fejem már inkább a homokba dugom? Mert amit dadogok,
csak páran értik...
s csak a szimpátia miatt védik...

Igen! Ilyenkor szoktad mondani:
S lelkesedésed belém oltani, hogy ne aggódjak, ez csak átmenet.
Kedvesem!
Erre azért az én hitem rámehet.
Attól, hogy te itt vagy,
én még nem leszek költő, vagy író!
Csak egy közhellyel bíró, egyszerű lélek...
...Pedig ezt bevallani rohadtul félek...

Nem tudom, mit tegyek tényleg,
mert ha abbahagyom végleg, feladom vele az álmat, magam.
S aki voltam,
félúton elmarad...

Így nem tudom, mit mondjak,
Nem tudom mit kéne tenni?
Ha úgy érzem, mindezt a tűzre kell tenni, hogy égjen!
...Hogy e bizonytalanság,
végre véget érjen...

Ha a tavasz emlékezik

Ülök...

...A ház oldalában, egy roskatag, megvénült padon...

Előttem a kert,

a gyermekkori vadon...

A kert, ahol álmaim kergettem a sárga nárciszok között...

Míg a nap?

...elnyugodott az álmodó fák mögött...

Távoli évek...

S ha ilyenkor,

mikor a tavasz újra a lábam előtt éled...

...Nagyot nyújtózkodom!

Csak úgy ropog...

S lelkemben az a régvolt kisfiú mosolyog...

Előttem van az a kert.

Azok vad,

gyermeki álmok...

melyekhez itt,

a padon ülve visszajárok...

Abba a távoli...

egykor volt létbe,

mikor még nem volt semminek magas a tétje...

Emlékszem arra!

Miket firkáltam – titkon –

ott hátul, az istállófalra...

„Noémi! Szeretlek!”

...Lődörögtek az ákombákom betűk...

S ugyan ki is törődött velük?

Hisz csak egy kölyök firkálta szénnel a falra,

a szíve miként került

először bajba...

Noémi volt a lányka!
Az, az édesen drága, szeplős,
Lobogó, szőke loknis...
...Ki ha tudná, hogy még most is! Ide!
A szívembe van zárva...
Tán hirtelen megjelenne, s elémállna.
...Csepp ajkait csókra,
mint édes kis madárfióka nyújtaná...
s kis kezét
a kezemben tartaná...

...Bizony!
Még most is itt koszáll minden mozdulatával bennem...
S e szép emlékért?
Csak az istállófalhoz kell mennem...

Aztán ott van a padlat,
Amiért nekem
számolatlan sok pofont adtak!
Mert hol lopva,
hol szem előtt, de oda jártunk...
S ha hangosan kiabáltunk, mert a játék heve izzott...
...A fáradtság akkortájt még valahogy nem kínozott...

Derűsen kutattunk kincset,
a sok,
a mázsányi lomban,
s emlékszem amint szép sorban, szálanként néztünk át
ezernyi vackot,
miközben majszoltuk a mézre érett barackot...

A padlás volt a csoda!
A gyermeki lét minden szépe.
S ha visszaemlékszem e mezítlábas,
napsugártól meleg képre...
Újra gyerek!
Boldogan szabad kölyök vagyok...
S e szép emlékért?
Csak meg kell másznom a csikorgón öreg padlatot...

S ha a kertben a vén cseresznyefát nézem...
Minek derekát, gyerekként,
tán át sem értem...
Olyan csalogató május terem itt nyomban...
...Hm...
Még a könnyem is kicsorran...

Minden falat ízét érzem.
S ha azt a vén cseresznyefát nézem...
Látom magam, amint ott ülök egy ágon,
s a cseresznyelé,
ott folyik a számon...
...Szedni kellett volna, de én csak ettem...
S e szép emlékért?
Csak egy pár cseresznyét kell, a fülemre tennem...

És persze ott a ház,
Amin a vakító mészmáz, mint tiszta szépség fénylett...
Mikor úgy estefelé,
a gulya, kolompolva hazatévedt...

A kapuban álltunk.
Édesanya meg én,
...és csak vártunk.
Almát majszolva dőltem a ház falának csendben,
s leltároztam
a sok kincset a zsebemben...
...Édesanyám nem szólt,
csak hallgatott...
Míg Eszter – a tehenünk – szépen haza nem ballagott.
Kezét összefogva várt...
Ma már tudom:
Csak ilyenkor állt...
A nyugvó nap, fénnel rakta körbe! Aranya olvadt.
Ez is emlék.
Drága édesanyám... Hol vagy?

A kert előttem...
Néma tanúja egy távoli tavasznak, a gyermeki nyárnak...
Miről a fejemben?
Mesék járnak...

Ott van mindez az örök vágyban.
Az elillant tegnapi,
a vérré érett nyárban...
A tegnapok elosonnak, a kert virágba borulva ébred...
Míg átadom magam
egy rég elmúlt világ fakuló emlékének....

Elmúlt, mindez már életem része...
S ha néha nem is veszem észre,
bizony van még tavasz!
Van Noémi,
istálló,
padlat,
testvér,
fa,
gyümölcs,
gulya,
aranyló alkony...
s ha mindez az ember eszébe jut, hát szinte meg kell, haljon...

Élni? Mégis? Csakazértis!

A kezem?
Ő is egyidős az emberrel.
Velem...

Kurta lét!
S ki is mondta, nem is oly rég: mégis mennyi a semmi?
Létem pár év...
Ennyi...

Magam vagyok,
Meg tán az, amit adok, csak önmagam és minden tettem,
s ha néha sokat is vettem, a ritkán mért emberi jóból,
az életem ettől lesz olyan,
mint egy finom óbor.

Kérdések?
Akár az elfojtott érzések, nagy halomba rakva állnak,
s ha arra a szóra várnak, mi megadja mégis a választ.
Tudom előre, az újabb gondot támaszt, hisz csak ember vagyok...
Pár évvel több?
Ennyit hagyok.

Élet?
Minek, ha nem égek? Ha nincs tűz nincs szenvedély,
nincs tilalom, nincs engedély, nincs hazugság, nincs béke.
Nincs büntetés, mi utolérne... Nincs ölelés, nincs álm,
nincs ösvény, min utamat járom, nincs hit, nincs végzet...
Élni minek?
Ha mindezt nem érzed.

A holnap?
Hazug ígéretetek a csorba sorsnak! Kába közhelyek, hogy változok,
s ha véletlen valami csodát álmodok, megtenni ki fogja,
ha kezemet senki sem fogja? Mit ér bármelyik ébredő reggel,
ha egy magányos ágyadban fekszel, s siratsz egy búsán elmúlt
tegnapot?
Még élek! Még itt vagyok! A ma az élet, a ma még létezik.
Minek a holnap?

Ha nincs, ki a mában vétkezik.

Halál?

Ugyan? Tán meg sem talál, hisz fogócskázni csak vele érdemes,
ki ha egyszer beér, az tényleg végzetes, mert úgy nevette, úgy csókol,
hogyan érzed, ennyi elég a jóból. Már nem kell több, megvan minden,
s ha utolér, hát elvihet, ingyen! Felnevetek majd, harsányan, hogy
hallja,

s az utolsó poharat kezembe adja! Átölelem, a szemébe nézek:

Éltem eleget! A múltért nem vérzek. Hagyom, hogy karba öleljen,
elvigyen.

S kik holtan látnak...

...Térdre rogyva sírjanak irigyen...

Hadd legyek áldozat

Még nem is láttalak...
Mégis tudom:
téged vártalak.

Igy lesz ezer titok, minden pillanat...
S ha nem vagy itt...
...A kín mi itt marad.
Érted,
miattad lesz minden mozdulat árva,
míg tétován egy jelre várva, az idő megdermed, hallgat...
...Mikor némán imádkozom,
a süketen fülelő, közönyös falnak...

Csak pár gondolat!
...Mi bőrömben,
mint átkot vési sorsomat.
S a méreg mi lassan elemészt, már nem pusztít
talán már éltet...
Varázsszerként kell e mákony,
a sorvadó létnek...

Hát ordítsak?!

Vért könnyezve sírjak, mint kirabolt koldusa ennek az ostoba létnek?
Mikor testemben, a pokol tüzei,
mindent elemésztő lánggal égnek?
Hát áldozat kell?
Egy jel, mit testemből kiszakítva vetek elébed,
hogy méltó konc legyen a hitnek...
...Hát adj jelet, hogy végre higgyek!
Hisz úgy pusztítanám el magam, hogy a sors is rettegve féljen...
S rimáncodjon!
...Rimáncodjon nekem! Éljek!!!

Ez az én poklom és mennyem,
S a létezés nem tudja, merre menjen. Mert minden irány egy új,
egy utolsó végzet...
Nem tudom mit tehetnék miattad, érted...

Szeretni?
Téged?
Hiszen e máglyán égek...
Utolsó lélegzettel is! Minden mozdulat árva,
Míg arra az egyetlen,
utolsó jelre várva, egy távoli érintés, tán megigézi a lelked...
S ha enyém akarsz lenni?
...Tudod mit kell tenned:

Ne fuss!
Kérlek! Várjál...
S ha hívlak, hát mellettem járjál...
Ha velem vagy? Tudhatod, égek...
s ha lehetne,
megérinténélek...

Az utolsó dal

Egy angyal ül...
...Ott, hol egyedül, csak ő, a halhatatlan játszhat...
egy utolsó dallal elmondva,
mi a fényből látszhat.
Mikor a fény elmúlása már csak egy ének
S csak egy angyal ül ott sírva,
ha kialszanak az utolsó fények...

Egy dal hallatszik.

Egy fuvola zokogó éneke
s benne a végtelen, az utolsó angyal élete.
Könnyezve búcsúzik
Hisz a dal,
a dal az élet.
Csak egy angyal ül ott sírva,
hol az utolsó fények égnek.

Csak a csönd marad.

Már nincsenek fények,
S az ég kárpitján
az angyal könnyecseppjei élnek...
Ajándékot adott
csepp fényeket az éjnek...
s csak egy angyal fekszik ott,
hol a csillagok tüzei égnek...

Csak a szó volt a kötés

Csak a szó volt kötés.
Elmúlt...
...Pusztító a törés...

Szavak nélkül csak árnyék,
mivé kifakulva válnék, mert nem eldobsz,
csak hallgatsz...
Mert csak idegennek tartasz...
...Nem társnak.
Annak az egyetlen másnak, kiért nem kell áldozni, csak élni...
Miért kell ezt kérni?

Tied lennék!

Fekete fátylat bont egy remegő visszhang:
Ki tán itt sem volt...
...Elmegy! Itt hagy...

Az ég fekete könnycseppjei

Hulló cseppekben,
szemerkélve
mállik alá a csend ereszeről az idő...
Amint halk koppanással mesél valakiről, kit napként,
s tán kicsit megváltó angyalként, meghívtam magamhoz néha...
Mikor már azt hittem, hogy a néma,
s eltemetett létezés nem gyönyörködtetett
csak kínoz...
Mikor a feketén hulló eső csak rossz hírt hoz.
Maga alá temetve fekete vizével az átkot...
Mí egykor szerelem...
Tomboló vágy volt...

A Föld égi könnyei.
Egy kisebb világ gyötrelmei a fekete eső mosta élet...
Mi buckánként mossa ki alólam a létet.

Az első kérdés várának romja,
s vajon ki is tudja, miért kell számot vetnem az esőben állva,
térdig a fekete vízben járva.
...Így eltépett láncokat sodornak az ég fekete könnycseppjei arra,
hol egykor a nap ébredt...
Térdre rogyok hát...
szemem a múltba réved...

A föld felázva sodródik az idő
málékony kútjába...
Valaminő fura gyűrűt húzva az elmúlás ujjára.
Eljegyezve magával az örökre elhagyott
az ég fekete könnyeitől megfagyott testet...
Mít a hömpölygő sár
hullámonként eltemethet...

Karom kinyújtom,

Szemem az égen...

Már nincsenek kérdések,
csak ez ég fekete könnyei hullnak
s üresé lett testem felett
a napok elmúlnak, míg lebegek az elmúlt tegnapok felett,
amit elmosnak,
azok bánatos, fekete esőfellegek...

Keresztek a dombtetőn

Pro primo: A Flagrum dala

Csak a tömeg őrzöng.
Hisz ezrével jött, hogy pálcát törjön, s ámulva kívánja:
- A korbács a húsdobba tépjen!
...A tömeg vakon tombol...
Itt van már, hogy elítéljen!

S meg is teszi...
Ha pár kufár ezüstön megveszi a tanítványt...
Az áruló Embert...
...Kivel az utolsó,
a nagy pohár is megtelt...

Így lett 100 korbácsütés a szeretet ára...
Míg a tömeg
a tévutat járja...
Mikor egy asszonyi sikoly száll,
ha a kíváncsi nyáj, összecsap feletted...

Hited ma nem lehet feledned.

...Bár ók! A tömeg nem is sejti,
Ha van is
szánalmát elrejti...
Mikor megszólal az úr! A flagrum dala...
A törvény
kilenc-láncú kegyetlen szava...
...A meztelen,
s nesztelen pusztító korbács.
Mi alatt lüktető húsdob lesz a vöröslő forgács.

Azzá lesz kiserkenő véred,
harminc ezüstön kimért béred,
mi előttük,
az emberek előtt hullik cseppenként a fehér gyolcsra,
hisz véredben a nép...
Egy világ sorsa...

Az a fehér gyolcs...
...Mit az örök anya terít rád, mikor a „dálnak” vége...
Mikor a fájdalom,
hitedként zokog fel az égre...
Hisz születésed volt, mi vádakat koholva,
téged
a Fiút okolva, fejedre vérként szállhat...
Már tudod:
Neked semmi sem árthat!

A tömeg elhalkul.
Néma...
Mikor megértik: Még ma tanulságot fogsz tenni,
s e hitért a késhegyig elmenni...

Bírád a tömeg...
A homok,
a puszta népe...
kiknek e nap lesz az első hittétel...

Még nem tudják,
de értük áldozol,
míg utadon lassan átváltozol...
Emberből,
...valami megfoghatatlan, nem evilági mássá.
Embernek született
istenti entitássá...

Pro secundo : Ece homo

Körben fehér falak...
Neked?
Tán lehet, ennyi maradt:
Vér,
tővisék,
megvetés.
Egy maréknyi élet... sok, sok szenvedés...

Őröd a közöny.

Egy légiós, ki nem lát, csak rabnak...
Kit koncként,
ma a csőcseléknek adnak...
Húsként vetnek oda,
hova más nem léphet,
hisz tudod...
Hitedhez, itt senki sem érhet...

Állsz!
Arcodon a gyötrelmem, csak a fény játéka...
S tudod, mi az Ember...
...Az ég szándéka.
Te ma itt számot adsz... Egy csendben suttogott igazságot.
A vágyat...
Megmutatva az utat. Min a holnap járhat.
Zokszavad nincs,
Hisz nincs az a bilincs mi ide,
e röghöz köthet...
Nem szánod magad...
Nem...
csak őket...

Csönd volt.

Elhalkult a vád...
A tömeg hallgat.
Pilátus az, ki talán választ adhat...

Íme az Ember!
...S ti zsidók?!
Kiknek e király nem kell! Ti mondjátok ki! Mi legyen a vége?
Tiétek e bolond,
Heródes bolondjának vére...
Most lehet!
Hát szórjátok!
S ne csak átkokat szórjátok!

Csend volt.
Az oktanok csendje...
Ez volt akkor
s az óta is a dolgok furcsa rendje:
Egyfelől az uszított,
a soknyi
az ismeretlentől gyáva...
Másfelől a kevésnyi,
ki téged értve jobbra vágyna.

Eszköz vagy.
A vonal mi meghúzva fénylik át rajtunk.
Miért egy érintést...
Tán önmagunk kell adnunk.

A csend sűrű...
A tömeg?
Néma...
Nem hallatszik, csak a szél játéka...
...Mikor ott állva,
az utolsó jelre várva, az ítéletre, miért eddig éltél...
Hosszú volt az út,
mire ideértél...

...Mérgezett nyelvek suddognak,
a csend oszlik...
Amint ez ébredő zajban a remény elfoszlik...
...Keveslik a büntetésed!
Keveslik a jussod...
...Nem elég nekik!
Nem elég a vöröslő húsod.
Szembe által velük!

Értük?

Mi nem is kértük!!!
Hazug! Képmutató! Kárhozat!
Pusztuljon hát! Legyen áldozat!

Lobban lángra a düh, a harag...
S ott maradtál.
...Egymagad.

Akkor már nem láttál semmit...
Talán csak a fényeket,
mik bevilágították hitedben a sötétlő éjeket...
A pislogva felszikkázó ezernyi jelet...
...A Golgotán álló
bús kereszteket...

Pro tertió

A könnyek útja

Kínban születik az érzés:
Már csak ezer, kínban születő lépés a domb.
A kárhozottak sanyarú dombja...
Hol a sors,
majd véredet ontja...

Még a kövek is vérzenek.

Ha hozzájuk érsz, érezheted, amint meleg testük neked,
az ember fiának suttog:
Kérünk téged!
...Nem szabad elbuknod!
Légy erős,
légy még egy kicsit...
egy kicsit bátor!
A domb már nincs olyan távol...
A fájdalom, ott elmúlik, s kínjaidnak vége...
A könnyek útjának
végére érve...

A kövek.
Az út imája...
Nem lehet minden egy ember hibája...
S te mégis!
Értük vagy! Az elátkozott ezrekért is...
Értük! Kik itt,
az út két oldalán állnak...
S mert félnek tőled, hát kiabálnak...
Vesztedtől boldogok,
halálot éltetik,
S te csak mosolyogsz rajtuk: - Áldozatom meg nem érthetik...

Így mosolyogtál,
Talán neveltél...
Kereszt alatt görnyedve is szerettél...

Lábad alatt vérző kövek...
Oldaladon tombol a gyűlölködő tömeg...
bár érzed, mint száll feléd a kevésnyi,
A párszónyi szájalom...
Hisz kereszt van véresre korbácsolt hátadon...
Nincs mit mondhatnál,
Nincs mit adhatnál ennél többet...

Hisz véreseppjeid színezik a könnyező földet...

A fény vagy

Számolom a perceket.
Ha nem vagy velem szenvedek, mert minden pillanat átkozott,
mi téged hiányolva, kinná változott.

Az éj csak sötét,
a nappal fénytelen,
Ha itt ülök a szépre képtelen,
S valami megfoghatatlan szépséget ringatok egy távoli képről,
Mi itt őrzök magamban
...Rólad.
A fényről.

Forradalmak

Nincs itt más csak a kopott,
meglopott, szürke megszokás.
...Ami keresi a tömegben a magabiztos fogást.
Az egyszerű kötést, a még látó szemre,
mi keresztet vet minden jóra
minden tetre.

Rommá lett a hon,
s kidobott lom a drága érzet,
mit egy zászlóra írt a vért kolduló végzet...
Az egységnek hazudott bűn, na meg a haszon bája...
...Aki józan,
annak e sírbolt, már nem hazája.
Hisz hallja az ezerszer látott sorsot
mikor nyüszítve sírják: Túl sok, a kevés.
Mert a reményt, alámosta a semmittevés,
(a kósza szavak ostoba gőgje...)
S attól félsz: a hatalmasok a tömegbe löve
lépnek a testeden feljebb.
ezért százezrek panasza hallatszik: árva egynek.

Talán észreveszed:

Bár alig hiszel a szemednek.
Ordas szavak hörögnek rád a penészes falakról,
milliók ábrádoznak,
ételről,
javakról.
Mocskos falvak rohadnak bele a kopár tájba,
miközben hazafiságról beszél,
néhány modern árja.

...Bő legelőt ígérnek!

Szabadságot!
Kereszt előtt vértanúságot.
Hallod, ahogy ordít a pátosz, s a reményről papol:
Csak, egy nemzedék vágja ki a fát, maga alól!

Adj nekünk időt! – Kérik.
Hitet!
S ha kell, hát a gyerekeidet!

Lassan beledöglesz!

...Persze ettől nem jobb,
szimplán csak több lesz.

A teher!
Mi a melleden hever,
miközben a média mérge,
az elmédbe égve, mondat ki veled minden rosszat,
miközben ócska plakátok futnak ezer utca hosszat.
...Mosoly dereng rajtuk. A közhely: örület.
Egységet alkot a primitív gyűlölet.
Menekülne az elme!
Vakon minden jelre, bajra, képre.
s rátapadva a csalóka vizuális lépre.

Mert a gerinc puha,
s vágyak ugyan oda, akarnak jutni,
ahol az elsikkasztható milliárdokhoz,
semmit sem kell tudni.
Mert a centiben mért becsület,
arányos a joggal...
Nem állnak le a vitézek harcolni bottal.
Elveszik a munkád, házad, életed,
és örülhetsz ha csak ennyi lesz a szégyened.
Mert a millió alázatos szolga,
mesét költhet, hazudhat róla: Miként élsz?
Mít is loptál...
És az ítélkező tömeg? Minden szóért jót áll.
A hazugság így lesz:
- vád,
- bűn,
- félelem
Nincs benne se logika, se ész, se értelem.
Vakon aláznak meg, élvezik, ha rettegsz.
Neked végleg bealkonyul a napod,
nekik pedig szebb lesz.

Mert lelkük szennyését kiteríthetik végre,
s feltekintve a napos égre, keresztet vetnek
hisz ők, voltaképp, felebarátként szeretnek.
Téged!
Az aljast, a mocskot.
Kire a vezér ítéletet mondott.

Állsz ott!
Pőrén.
Véresen...
Úgy látod a valóságot: élesen, ahogy soha még
s akkor talán kimondod: Most már elég!
Akkor majd hallasz valami lelkesítő újat.
amit végre slágerként fújhat, a változás lusta népe.
Lehet jövőt építeni, a gép előtt henyélve.

...Fotelben dagad az ülep,
a mell locsogástól büszke,
ezernyi szívben ott a mérgezett tüske.
...Amit kihúzni csak egy barikádon lehet!
Míg körben?
Vér ömlik, s szólnak fegyverek.
Előtted joguk vesztett anyák, és lányok,
balra melegek, jobbra cigányok,
minden sor egy eszme,
mit egykor a sötétbe eresztve hagytál elsorvadni csendben,
mert lusta vagy az elemi rendre,
és gyáva a bármi csekély jóra,
Bár ugatni? Ugatni bármikor tudsz róla.

Ma már tudom!
A szürke marad!
Mert ahogy az idő halad, s lemarad a lélek,
fellobog az alamizsnáért remegő érdek,
s a komor tömeg már nem akar,
nem mer
nem bátor,
hiszen elbukott már ezer merész, és millió jámbor.

Kiváltságot félt a nyomor,
mindent benyel az edzett gyomor,
Elmúlik a nap
el az élet,
s bár semmit sem teszel, még sem érted:
Villog a monitor, kattintgatsz hol jobbra, hol balra,
de ez végül is.
„Csak” a lájkok forradalma.

Az utolsó álom

Ha tudnád?!
Mecsúgnád.

Egyetlen. Ősi imával a titkot.
Az utolsó álom mégis mit mond...

Miként sír, ha egy álmodó a végzetre ébred,
mikor az utolsó ébredés,
egy gyűlölt hajnallal utolérhet...

Hisz számolva?

Csak tegnap, a könnyek vannak...
S ha egyszer,
azok a szavak elhagynak...
...Azok lesznek az utolsó,
az embernek, álmodott szépek.
A neked mesélt,
ábrándok
lelkek
képek.
...Mik ébredve?
Tán elém, s eléd, tanúként jönnek...
s ha itt az utolsó ébredés?
Hát hangtalan megölnek.

Nyomukban nincs más
csak vég
sötétség
halál...
...mi nélküled ébren,
álomra képtelen talál...